

## Arrest

nr. 243 788 van 9 november 2020  
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SCHMITT  
Mechelsesteenweg 12 bus 11  
2000 ANTWERPEN**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.**

### **DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,**

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 april 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 26 maart 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 7 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2020.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat A. SCHMITT, en van advocaat M. MISSEGHERS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 6 april 1982 geboren te Rumst. Hij kon een recht op verblijf genieten in functie van zijn ouders.

1.2. Op 7 januari 1997 verkreeg verzoeker de Belgische nationaliteit.

1.3. Bij arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 23 oktober 2018 werd verzoeker vervallen verklaard van de Belgische nationaliteit. Verzoeker diende tegen dit arrest cassatieberoep in.

1.4. Het Hof van Cassatie verwierp bij arrest van 12 maart 2019 het door verzoeker ingestelde cassatieberoep.

1.5. Op 14 mei 2019 werd het feit dat verzoeker vervallen werd verklaard van de Belgische nationaliteit overgeschreven in de registers.

1.6. Verzoeker diende op 7 februari 2020, via zijn raadsman en in functie van één van zijn Belgische minderjarige kinderen, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie nam op 26 maart 2020 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie vreemdelingen, die op 07/02/2020 werd ingediend door:*

*Naam: [B.]*

*Voorna(a)m(en): [F.]*

*Nationaliteit: Marokko*

*[...]*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Belgisch minderjarig kind, de genaamde [B.R.] [...] in toepassing van artikel 40 ter van de wet van 15/12/80.*

*Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 03.10.2003 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een werkstraf van 50 uren (subsidiäre gevangenisstraf van 1jaar) met uitstel 5 jaar behalve 25 uren wegens diefstal;*

*Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 04/10/2005 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden wegens weerspanning en smaad;*

*Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 21/02/2007 door het Hof van beroep te Antwerpen tot een gevangen[is]straf van 6 maanden met uits[t]el van 3 jaar wegens mondelinge of schriftelijke bedreigingen, vernieling of onbruikbaarmaking van rijtuigen, wagons en motorvoertuigen, het opzettelijk beschadigen van stedelijke of landelijke afsluitingen en bedreiging door gebaren of zinnebeelden met een aanslag op personen of eigendommen;*

*Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 11/04/2011 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor weerspanning;*

*Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 26/06/2012 door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 6 maanden voor racisme en xenofobie, opzettelijke slagen en verwondingen en smaad;*

*Overwegende dat betrokkene werd veroordeeld op 06/06/2013 door het Hof van beroep van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 1 jaar en 6 maanden voor belaging en laster en eerroof;*

*Overwegende dat bij arrest dd. 27/01/2016 van de correctionele kamer van het hof van beroep te Antwerpen betrokkene definitief schuldig werd bevonden aan:*

- Tussen 2 maart 2010 en 16 april 2013 in het gerechtelijk arrondissement Antwerpen en/of elders in het Rijk, onder meer in het gerechtelijk arrondissement Brussel en/of in het buitenland, onder meer in Turkije en Syrië leidende persoon te zijn geweest van een terroristische groep, zijnde een gestructureerde vereniging van meer dan twee personen die sinds e[...]nige tijd bestaat en die in onderling overleg optreedt om terroristische misdrijven te plegen, als bedoeld in artikel 137 strafwetboek

- In het gerechtelijk arrondissement Brussel, te Sint-Jans-Molenbeek op 31/05/2012 met behulp van geweld of bedreiging, in een bewoond huis of de aanhorigheden ervan, andermans roerende eigendommen te hebben vernield of beschadigd, on[d]er meer de valven van het politiecommis[s]ariaat te Sin[t]-Jans-Molenbeek toebehorend aan die gemeente, met omstandigheid dat het misdrijf gepleegd werd door middel van braak, inklimming, of va[ls]e sleutels, met de omstandigheid dat het misdrijf in vereniging of in bende werd gepleegd en de schuldigen het hoofd of de aanstoker waren

- In het gerechtelijk arrondissement Brussel, Sint-Jans-Molenbeek op 31 mei 2012 voor weerspanning door verscheidene personen ten gevolge van een voorafgaandelijke afspraak,

en werd veroordeeld voor die vermengde feiten tot een hoofdgevangenisstraf van 12 jaar, tot een geldboete van 5.000 euro, te vermeerde[er]en met 50 opdecimen en alzo gebracht op 30.000 euro of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden en tot de ontzetting gedurende een termijn van 10 jaar uit alle rechten, als bedoeld in artikel 31,1° lid van het St[r]afwetboek.

Overwegende dat uit het vonnis blijkt dat de feiten die betrokkene pleegde uitermate ernstig te noemen zijn en niet kunnen getolereerd worden in onze maatschappij. Betrokkene fungeerde als leider van de terroristische groep Sharia 4Belgium. Deze groep werd door betrokkene opgericht met als doel het publiekelijk verkondigen en verheerlijken van de heilige oorlog, het martelaarschap en de islamisering van het Westen. Het doel was de omverwerping van de democratie en de invoering van de sharia in België. Op actieve wijze werden moslimjongeren gerecruteerd, aangezet tot het volgen van lessen, waar op intensieve wijze het extreme en gewelddadig jihadistisch salafistisch gedachtegoed werd uitgelegd en gep[ro]pageerd en tot slot voorbereid om naar Syrië te trekken en daar aan te sluiten bij gewelddadige jihadistische organisaties, teneinde actief deel te nemen aan de gewapende jihad.

Overwegende dat betrokkene niet enkel gekend is voor zware openbare orde, maar dat hij ook gekend is als haatprediker bij het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse (hierna OCAD). Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt immers dat het OCAD op 20.02.2020 een dreigingsanalyse van betrokkene opgesteld heeft. Betrokkene wordt door het OCAD aanzien als een haatprediker met een dreigingsniveau 3 wat betreft extremisme en een dreigingsniveau 2 wat betreft terrorisme. In deze dreigingsanalyse staat het volgende te lezen:

"[F.B.] werd in 2015 veroordeeld tot 12 jaar gevangenisstraf voor zijn rol als leidinggevende van een terroristische organisatie, i.c. Sharia4Belgium (S4B). De rechtbank oordeelde dat [B.] een belangrijke rol speelde bij de indoctrinatie en het radicaliseringsproces van tientallen FTF. Hij heeft daarnaast ook een gerechtelijk palmares voor weerspanning, wapenbezit, vermogensdelicten, slagen en verwonding, belaging, racisme en xenofobie. Hij verblijft op heden op de speciale D-RAD:EX-afdeling in de gevangenis van Hasselt. In mei 2019 werd [B.] de Belgische nationaliteit ontnomen na een gerechtelijke procedure.

Wat ideologie betreft wordt S4B beschouwd als een terroristische organisatie die heel wat jongeren klaarstoomde voor een gewelddadige jihadistische strijd. Met S4B streefde [B.] de invoering van een totalitaire religieuze staat na. Hij pleitte in het verleden voor de gewapende gewelddadige jihad en de implementatie van het kalifaat en de Sharia in België. De ondemocratische doelstellingen van de beweging werden benadrukt in allerlei filmpjes waarin betrokkene zijn extremistische visie en die van de organisatie bepleitte.

Vandaag blijft betrokkene zijn overtuigingen inzake godsdienst, politiek en democratie uiten en voelt hij zich onrechtvaardig behandeld door justitie. Hij geeft echter daarentegen wel aan dat hij tegen elke vorm van geweld is en ontkent dat hij mensen heeft aangezet tot geweld. Hij krijgt momenteel regelmatig bezoek van een imam, de moreel consulent en de deradicaliseringsambtenaar van de Vlaamse gemeenschap. Er zou een lichte positieve evolutie merkbaar zijn inzake zijn extremistische standpunten. Het is echter niet duidelijk of er sprake is van sociaal wenselijk gedrag. Met betrekking tot de sociale context kan gesteld worden dat hij er vandaag nog steeds een sterk fysiek extremistisch netwerk op nahoudt. Hij wordt erkend als symbolische leidersfiguur in extremistische kringen, zowel intra- als extra-muros. [B] was en is een zeer charismatisch figuur die grote invloed uitoefent op zijn omgeving.

Op het vlak van Intentie en daden kunnen we stellen dat [B.] vanuit zijn leiderspositie binnen S4B verantwoordelijk is voor de radicalisering van een groot aantal jongeren. Hij organiseerde regelmatig betogingen, lezingen, fysieke trainingen en deed aan 'street dawa' om zijn boodschap en die van de groepering zo breed mogelijk te verspreiden. Vandaag behoudt hij in de gevangenis zijn leiderschapspositie en laat hij zijn mening blijken in groepsdiscussies. [B.] maakt vandaag nog steeds gebruik van zijn relatieve bekendheid om zich een bepaalde status aan te meten. Hij blijft ondanks dat er regelmatig woordenwisselingen en confrontaties zijn een trouwe schare fans behouden. Daarentegen geeft hij aan dat, hoewel hij achter zijn boodschap blijft staan, hij dit op een andere manier had kunnen communiceren. Hij geeft ook aan na de gevangenisstraf te zullen gaan leven in de anonimiteit en wil op een positieve manier participeren aan de maatschappij. Ook hier is het echter zeer onduidelijk of dit uitingen zijn die gedaan worden in het kader van sociaal wenselijk gedrag.

Qua psychische problematiek werd bij [B.] een persoonlijkheidsstoornis vastgesteld die zich kenmerkt door een grote behoefte aan bewondering, een inadequate gewetensfunctie en een gebrek aan empathie. Er wordt weinig aan introspectie gedaan en deinst niet terug om anderen te exploiteren voor zijn eigen doelen. Betrokkene geeft ook aan dat de procedure rond de nationaliteitsafname voor hem mentaal erg zwaar was."

De hierboven vermelde elementen tonen duidelijk aan dat betrokkene een ernstige bedreiging en ernstig gevaar vormt voor de samenleving en tonen duidelijk aan dat er dwingende redenen van openbare orde en nationale veiligheid zijn die het mogelijk maken om een einde te maken aan zijn verblijf.

Overwegende dat de door betrokkene gestelde handelingen, die een reële en ernstige bedreiging voor de maatschappelijke orde en openbare veiligheid vormen, evenals voor de veiligheid van de individuele burger; hebben geleid tot het verlies van de Belgische nationaliteit, uitgesproken bij arrest van het Hof van beroep te Antwerpen op 23/10/2018. Deze vervallenverklaring werd overgeschreven in het Rijksregister op 14.05.2019;

Overwegende dat het verlies van de Belgische nationaliteit enkel kan gebeuren bij zwaarwichtige feiten. Het Hof van Beroep te Antwerpen heeft bij arrest van 23.10.2018 vermeld[...] dat het duidelijk is dat het gedrag van betrokkene ernstige schade toebrengt aan de essentiële belangen van België. Betrokkene is leider van een terroristische organisatie en heeft volgens het Hof van Beroep een "indrukwekkend strafrechtelijk verleden". Uit het arrest van 23.10.2018 blijkt dat betrokkene 27 veroordelingen opgelopen heeft bij de politierechtbank, alsook 9 correctionele veroordelingen (6 door de Correctionele Rechtbank en 3 door het Hof van Beroep). Ook het gedrag en de ingesteldheid van betrokkene werden besproken door het Hof van Beroep te Antwerpen: 'In fragmenten van de definitieve strafrechtelijke veroordelingen leest het Hof dat verweerder "de pijlers en grondrechten van de samenlevingen in het gedrang brengt', "misbruik maakt van het islamgeloof, "agressieve, haatdragende en uiterst onbeschofte taal niet schuwt", "haat predikt ten aanzien van andersgelovigen", "getuigt van een totaal gebrek aan burgerzin" (zie de veroordeling door dit Hof 13de kamer bij arrest van 6 juni 2013), "de gewapende Jihad nastreeft", "de gewapende strijd verheerlijkt", "het gebruik van geweld goedkeurt voor de oprichting van de Islamitische Staat", "agressief ageert tegen de democratie en ongelovigen", "het gebruik van geweld legitimeert" en "aanstoker is van vooraf geplande rellen" (zie de veroordeling door een correctionele kamer van dit Hof bij arrest dd. 27.01.2016).

Verweerder bracht niet enkel de veiligheid van de staat (als verzamelbegrip voor de samenleving) in gevaar, maar zijn handelingen en gedragingen deden tevens afbreuk aan de rechten en vrijheden van zijn medeburgers.

Niet onbelangrijk hierbij is dat een groot aantal veroordelingen die verweerder opliep niets te maken heeft met een (beknotting) van het recht op vrije meningsuiting maar daarentegen misdrijven zijn tegen personen en eigendommen, naast misdrijven tegen het openbaar gezag.

Verweerder erkent, getuige zijn handelingen en gedragingen, de fundamentele regels en waarden van onze westerse samenleving niet. Hij heeft er zich ten andere ook zelfs met geweld tegen verzet."

Bijgevolg dient er te worden geconcludeerd dat overeenkomstig artikel 43, §1, 2° van de vreemdelingenwet van 15/12/80 het verblijfsrecht van betrokkene wordt geweigerd om dwingende redenen van nationale veiligheid. Op grond van het administratief dossier wordt geconcludeerd dat dit een noodzakelijke maatregel vormt voor de bescherming van de nationale veiligheid daar het gedrag

van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor die een fundamenteel belang van de samenleving,

Overeenkomstig art.43, §2 van de wet van 15.12.1980 dient bij het overwegen van deze beslissing, rekening gehouden te worden met de duur van het verblijf van betrokkene, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin betrokkene bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

Wat het gezinsleven betreft, valt niet te ontkennen dat betrokkene vader is van vier Belgische kinderen, de genaamden [I.] [...] (bij zijn ex-vrouw [N.K.]), [O.] [...], [R.] [...] en [R.] [...] (in functie van wij hij verblijf aanvraagt). Deze laatste kinderen zijn de gezamenlijke kinderen met de genaamde [A.E.D.], met wie betrokkene is getrouwd op 22/05/2017 tijdens zijn gevangenschap. Echter dit gezinsleven wordt ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de nationale veiligheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde/nationale veiligheid, te verzekeren.

Bovendien is een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij betrokkene zijn verantwoordelijkheid opneemt ten aanzien van zijn kinderen en mee instaat voor hun opvoeding en hun verzorging hier niet aan de orde. Betrokkene is heden, sedert 07/06/2012, opgesloten in de gevangenis van Hasselt. Dat betekent dat twee van de vier kinderen zijn geboren tijdens de hechtenis van betrokkene. Ook voorheen kende hij reeds een voorgeschiedenis van opsluitingen. Deze situatie zal mogelijks nog een tijdje aanhouden gezien zijn strafeinde pas is voorzien op 25/05/2027. Indien toch zou blijken dat betrokkene alsnog zal worden verwijderd[...], heeft de uitwijzing van een ouder die niet samenwoont met zijn minderjarige kind niet dezelfde ontwrichtende impact op het leven van het kind als de uitwijzing van een ouder die wel als een gezin samenwoont met zijn kinderen, zeker indien contact via telefoon en internet mogelijk blijft vanuit het land waarnaar de ouder zal worden uitgewezen en er voor de kinderen geen beletsel bestaat om deze ouder te gaan opzoeken in diens land van herkomst (EHRM 18 oktober 2006, Ünur/Nederland; EHRM 8 januari 2009, Grant/het Verenigd Koninkrijk; EHRM 17 februari 2009, Onur/Het Verenigd Koninkrijk).

Er kan dus niet worden gesteld dat betrokkene in die zin dermate is betrokken geweest bij de opvoeding en de verzorging van zijn kinderen dat hem een verblijfsrecht zou moeten worden toegestaan.

Wat de duur van het verblijf betreft, kan het feit hier geboren te zijn, hier de hoofdverblijfplaats te hebben, hier zijn sociale leven te hebben opgebouwd, amper 11 maanden in Marokko te zijn geweest, de Belgische nationaliteit te hebben verkregen van 07/01/1997 tot 23/10/2018, niet opwegen tegen het ernstig en actueel gevaar dat van het persoonlijk gedrag van betrokkene uitgaat. Echter, uit de strafrechtelijke feiten blijkt dat betrokkene zichzelf niet echt verbonden voelt met België of de Belgische samenleving. Door openlijk zijn sympathie te uiten voor radicale ideeën alsook zijn afkeer tegenover de Belgische samenleving, alsook tal van inbreuken te plegen op het Belgische strafrecht, blijkt het verblijf in België geen element te zijn die een beslissing tot weigering van verblijf in de weg staat. Indien betrokkene dan toch het Belgische maatschappijmodel niet onderschrijft is de aanvraag tot verblijf in België zelfs contradictorisch te noemen aan betrokkenes overtuiging.

Wat betreft betrokkenes leeftijd is het redelijk te stellen dat hij nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe omgeving. Hij is meerderjarig, maar niet van hoge leeftijd waardoor zijn leeftijd op zich niet voldoende reden vormt om de beslissing tot weigering niet te kunnen nemen.

Aangaande betrokkenes economische situatie kan bezwaarlijk gesteld worden dat er sprake is van een tewerkstelling in België gezien hij reeds meerdere jaren in de gevangenis verblijft. Er kan dus evenmin gesteld worden dat hij een zwaar economisch verlies zou zijn voor België. Voor zover betrokkene wel degelijk over competenties zou beschikken, kan hij deze steeds aanwenden ergens anders, bijvoorbeeld in zijn land van herkomst.

Van een socio-culturele integratie in België is allerminst sprake. Betrokkene mag dan wel geïntegreerd geweest zijn in bepaalde middens in België, dat gaat hier echter eerder om middens die de Belgische maatschappij de rug hebben toegekeerd. Betrokkene stelt zich met zijn denkbeelden, contacten en daden eerder afwijzend op tegenover de sociale-culturele waarden van België. Dit wordt ook bevestigd in het arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd. 23.10.2018 waarbij uitdrukkelijk vermeld wordt

*dat betrokkene de westerse samenleving niet respecteert: "verweerder erkent, getuige zijn handelingen en gedragingen, de fundamentele regels en waarden van onze westerse samenleving niet. Hij heeft er zich ten andere ook zelfs met geweld tegen verzet". Bovendien is betrokkene hardleers, getuige het feit dat hij voor bepaalde strafbare feiten herhaaldelijk werd veroordeeld. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen in België getuigt expliciet van het niet geïntegreerd zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven. Vandaar dat dit ook geen te weerhouden element is.*

*Wat betreft de medische toestand blijkt niet uit het administratief dossier dat er medische beletsels zouden zijn waarmee rekening moet worden gehouden.*

*Gezien het geheel aan bovenstaande opmerkingen wordt het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.*

*Deze redenen zijn dwingende redenen in de zin van artikel 39/79, § 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bijgevolg heeft het indienen van een beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing in geen geval een schorsende werking."*

Dit is de bestreden beslissing.

## 2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981).

Hij verschaft de volgende toelichting in zijn synthesememorie:

*"A. 1. Wettelijke basis art. 52 Vreemdelingenbesluit (hierna: Vb.)*

*1.*

*Artikel 52 Vb. bepaalt de procedure voor de aanvraag van een verblijf voor langer dan drie maanden aangevraagd door een familielid derdelander van een unieburger, als volgt (eigen onderstreping):*

*"§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19 ter.*

*...*

*§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken:*

*1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;*

*2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vast gesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.*

*§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."*

*Voormeld artikel geeft iedere aanvrager aldus een termijn van drie maanden om de nodige stukken bij brengen ter ondersteuning van diens aanvraag.*

#### *A.2. Toetsing aan het dossier van verzoeker*

*2.*

*Verzoeker deed op 07/02 jl. een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie en werd door de gemeente een bijlage 19ter overhandigd (STUK 2). Overeenkomstig artikel 52 Vb. werd verzoeker verzocht om ten laatste op 07/05 as. (aldus binnen een termijn van drie maanden) de nodige stukken ter staving van zijn aanvraag bij te brengen.*

*3.*

*De bestreden beslissing waarin verzoeker een langdurig verblijf geweigerd werd, werd evenwel aan verzoeker betekend op 26/03 jl. en dus vooraleer de termijn van drie maanden verstreek.*

*4.*

*De minimumtermijn van drie maanden dewelke wordt onderschreven in artikel 52 Vb. betreft een termijn waarbinnen het gemeentebestuur de aanvraag niet kan weigeren, gelet op het feit dat de vreemdeling gedurende voormelde termijn de vereiste documenten moet overmaken.*

*Ten aanzien van de administratieve overheid wordt in het wetgevend kader slechts één termijn opgenomen, m.n. de vervaltermijn van zes maanden waarbinnen de overheid een beslissing dient te nemen (art. 42 Vw.).*

*5.*

*In principe voorziet de Vreemdelingswet dus niet in een wachttermijn ten aanzien van de overheid, zoals deze voorzien wordt ten aanzien van de gemeentebesturen in het Vreemdelingenbesluit.*

*Evenwel dient te worden opgemerkt dat de in artikel 52 Vb. voorziene termijn van drie maanden de facto volledig wordt uitgehold, wanneer de administratieve overheid een beslissing neemt vooraleer de vreemdeling zijn stukken kon bijbrengen.*

*6.*

*In casu kreeg verzoeker de kans niet om enige documenten aan de gemeente over te maken. Evenwel beschikt hij weldegelijk over stukken omtrent de affectieve band met de referentiepersoon, zijn dochter, en wenste hij bovendien diverse stukken bij te brengen dewelke kunnen weerleggen dat hij op heden nog een gevaar voor de openbare veiligheid zou uitmaken.*

*Verweerster besloot de termijn van drie maanden niet te respecteren en nam voorbarig een weigeringsbeslissing waarbij zij op de koop toe stelt dat verzoeker geen affectieve relatie met zijn dochter onderhoudt daar hij in de gevangenis verblijft en bovendien kortweg verwijst naar het strafrechtelijk verleden van verzoeker om aan te tonen dat deze een gevaar voor de openbare orde zou inhouden.*

*Het werd verzoeker onmogelijk gemaakt stukken bij te brengen die de voornaamste tegenargumenten van verweerster zou kunnen ondervangen door aan te tonen dat hij niet langer een gevaar uitmaakt voor de openbare orde en wel degelijk affectieve banden onderhoudt met de referentiepersoon.*

*7.*

*Minstens dient te worden vastgesteld dat de houding van verweerster moeilijk verenigbaar is met de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder met het zorgvuldigheidsbeginsel.*

*Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV - 177.640, 10 november 2016).*

*Evenwel besloot verweerster zich te beperken tot de stukken die tegen verzoeker spreken en het dossier dat zij zelf samenstelde, zonder daarbij te wachten op de documenten die verzoeker zou bij gebracht hebben. Verweerster kan dan ook niet volhouden zorgvuldig te werk te zijn gegaan en zich bij het nemen van de weigeringsbeslissing gebaseerd te hebben op alle gegevens van het dossier en een*

volledige feitenvinding. Zij had immers van verscheidene[...] voor verzoeker essentiële stukken geen kennis.

8.

Verzoeker wenst hierbij in het bijzonder te verwijzen naar de stukken die hij in onderhavig procedure bijbrengt. Hieruit blijkt dat verzoeker weldegelijk een nauwe band onderhoudt met zijn dochter, alsook dat hij gedurende zijn verblijf in de gevangenis te Hasselt hard werkte aan zelfreflectie, schuldinzicht en het nemen van verantwoordelijkheid voor zijn daden. Verzoeker mat zich een andere houding en ingesteldheid aan en volgt op vrijwillige basis psychologische begeleiding die hem laat inzien dat geweld en haat geen soelaas bieden.

Om deze redenen adviseerde het Openbaar Ministerie in samenspraak met de Psychosociale Dienst binnen de gevangenis te Hasselt dan ook positief om hem uitgangsvergunningen te verlenen. Er werd besloten als volgt omtrent zijn kennelijke deradicalisering:

"Er is een duidelijk veranderingsproces op gang gekomen sedert het najaar van 2018, binnen een detentieregime dat toch vrij stabiel en zonder veel verandering was. De PSD kan niet ontkennen dat betrokkene positieve stappen vooruit heeft gezet (inzake zelfreflectie, verantwoordelijkheidsattributie en attitude).

Betrokkene zegt zelf: 'de mooie roze bubbel die ik mijzelf steeds voorgehouden heb, leek niet te kloppen'.

Betrokkene wil zich vooral focussen op zijn gezin. Hij wenst een betrokken vader en echtgenoot te zijn. Hij gaat er van uit dat dit voldoende bevredigend kan zijn." [eigen onderstreping]

Daar het vermeende gevaar voor de openbare orde/veiligheid en het ontbreken van affectieve banden met de referentiepersoon de voornaamste motiveringsgronden zijn waarop verweerster zich beroept in haar weigeringsbeslissing, kan niet worden gesteld dat de stukken die verzoeker bij wenste te brengen niet cruciaal zouden zijn geweest bij het beslissingsproces.

Verzoeker verwijst voor een uiteenzetting van de stukken tevens naar hetgeen hij in het volgende (tweede) middel heeft aangehaald omtrent de ontstentenis van actueel gevaar voor de openbare orde in zijn hoofde (zie infra).

9.

Er kan dan ook niet anders besloten worden dat de administratieve overheid bij het nemen van de weigeringsbeslissing betekend aan verzoeker dd. 26/03 jl. handelde in strijd met art. 52 Vb., alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.3. Antwoord op de nota van verweerster

10.

Vooreerst stelt verzoeker zich de vraag of het zoals in casu nemen van een weigeringsbeslissing door verweerster aangaande verzoekers ingediende verblijfsaanvraag vooraleer de termijn zoals omschreven in art. 52 Vb. was verstreken in casu wettelijk geoorloofd is.

In casu wordt de bestaansreden van art. 52 Vb. (zijnde het voorzien aan verzoeker van een zekere termijn om zijn verblijfsaanvraag te vervolledigen alsmede het vooropstellen van een vervaltermijn inzake het bijbrengen van stukken) volkomen uitgehold en bovendien leent een dergelijke praktijk zich tot misbruiken die het mogelijk maken om het de verblijfsaanvrager - zoals in casu - onmogelijk te maken om daadwerkelijk toegang te krijgen tot zijn verblijfsprocedure (onafgezien van de rechtsonzekerheid die er het gevolg van dreigt te worden).

De stelling van verweerster in haar nota die luidt dat art. 52 Vb. enkel een verplichting oplegt aan de gemeente en niet aan verweerster, neemt niet weg dat verweersters handeling klemt met de finaliteit van art. 52 Vb. en er in die zin mee in strijd kan zijn, temeer in samenhang gelezen met verweersters zorgvuldigheidsplicht.

Indien verweerster immers zoals in casu gerechtvaardigd wordt om een weigeringsbeslissing te nemen zonder de aanvrager de gelegenheid te verschaffen zijn dossier binnen de daartoe overeenkomstig art.



52 Vb. voorziene termijn te vervullen, dreigt - zoals in casu het geval is -, een beslissing die niet op een zorgvuldige en afdoende overwogen wijze tot stand komt aangezien de verzoeker bijgevolg de voor zijn verblijfsaanvraag dienstige stukken simpelweg niet ter overweging aan verweerster kan overmaken zodat verweerster - hetgeen in casu het geval is - oordeelt over een onvolledig administratief dossier en verzoeker bovendien de facto het recht op toegang tot en daadwerkelijke deelname aan zijn verblijfsaanvraag wordt ontzegd door verweerster, in die zin dat het hem de facto onmogelijk kan gemaakt worden - hetgeen in casu is gebeurd - zijn verblijfsaanvraag te vervullen en op eventuele tegenwerpingen daaromtrent (met name tegenwerpingen omtrent de openbare orde) te anticiperen met oog op een gunstige dan wel minstens weloverwogen beslissing omtrent zijn verblijfsaanvraag.

Een dergelijke praktijk klemt in casu dan ook (niet enkel) met art. 52 Vb. en de zorgvuldigheidsplicht (maar ook met het rechtszekerheidsbeginsel).

11.

Verzoeker is daarenboven van mening dat verweerster op eenzijdige en uitsluitend à charge wijze elementen in overweging nam, en zulks op basis van een onvolledig administratief dossier, hetgeen niet getuigt van zorgvuldige besluitvorming die alle doorslaggevende en relevante elementen omtrent verzoekers huidige situatie in overweging neemt, (zie infra)

11.1.

Verweerster baseert zich meer bepaald in haar nota alsmede in de bestreden beslissing in aanzienlijke mate op het meer gedateerde (meer gedateerd dan de door verzoeker bij gebrachte stukken) verslag van de OCAD en het arrest van het Hof van Beroep dd. 2012 dewelke beiden dan weer op hun beurt in aanzienlijke mate verwijzen naar verzoekers laakbare houding in het verleden enerzijds, zonder anderzijds een duidelijke en heldere visie te verschaffen op verzoekers actuele moraliteit sedert zijn detentie tot de afgelopen recentere jaren.

De door verzoeker bijgebrachte deskundigenverslagen en stukken zijn daarentegen van recentere signatuur dan het verslag van de OCAD en het arrest van het Hof van beroep dd. 2012. Bovendien bieden verzoekers stukken wél een duidelijke visie omtrent zijn ingesteldheid en moraliteit sedert de recente afgelopen jaren. De objectieve en neutrale deskundigen die nagenoeg dagdagelijks met verzoeker werkten en hem begeleidde - en effectief uitgebreide gesprekken met hem voerden - vermelden veelal duidelijk (en dus niet speculatief of twijfelachtig zoals de OCAD dat doet als het verzoekers huidige ingesteldheid aangaat) dat verzoeker gedurende zijn inmiddels acht jaar durende detentie kennelijk op een positieve wijze met zichzelf aan de slag is gegaan, en zelfs in die mate dat hij volgens de daartoe zeer degelijk geplaatste en grondig geïnformeerde gevangenisdirectie dient te mogen integreren in de samenleving middels uitgangsvergunningen nu het recidivegevaar in verzoekers hoofde inmiddels als uitermate beperkt wordt beoordeeld.

Voormelde (en reeds hoger in huidig middel aangehaalde) stukken wilde verzoeker betrekken in zijn verblijfsaanvraag teneinde het bezwaar van de openbare orde te ondervangen, maar door voor het verstrijken van de termijn vervat in art. 52 Vb. een weigeringsbeslissing te nemen, maakte verweerster het verzoeker onmogelijk zulks te doen, hetgeen in casu ernstige vragen doet rijzen over het verzoekenbaar karakter van huidige bestreden beslissing met art. 52 Vb. en de zorgvuldigheidsplicht.

11.2.

Verweersters stelling in haar nota dat deze stukken à décharge niet overtuigen in die zin dat ze niet tot een andere beslissing hadden geleid, betreft een a posteriori redenering die al te gratuit is en bovendien niet ernstig is gelet op de inhoud van de stukken die een duidelijk gunstige evolutie in hoofde van verzoeker aannemelijk maken en die minstens in [...] overweging hadden dienen genomen te worden.

Daarenboven doet voormelde a posteriori redenering geen afbreuk aan het feit dat ingevolge de finaliteit van art. 52 Vb., alsmede het zorgvuldigheidsbeginsel en het daarmee nauw samenhangende motiveringsbeginsel, verweerster minstens vooraleer te komen tot een beslissing omzichtig de stukken had moeten afwachten zodat haar beslissing niet enkel prima facie maar ook na grondige analyse ervan blijk had gegeven van het in overweging nemen van alle relevante elementen omtrent verzoekers ingesteldheid, waarbij de desbetreffende actuele stukken à décharge dan bv. tegen het meer gedateerde verslag van de OCAD en het arrest van het Hof van inmiddels 2012 à charge hadden kunnen afgewogen worden en zowel verzoekers kwalijke verleden als verzoekers huidige positieve ingesteldheid in de weegschaal waren gelegd.

*Temeer, nu de hogere belangen van verzoekers minderjarige kinderen in het geding zijn zodat bijzondere omzichtigheid bij het nemen van een beslissing vereist is.*

11.3.

*Het hoeft overigens voor de goede orde geen betoog dat het niet zo is dat het loutere feit dat de bestreden beslissing eerder uitgebreid is, ze na grondige analyse ervan ook blijkt geeft alle relevante elementen na grondige en zorgvuldige afweging in rekening te hebben genomen (à charge maar evenzeer à décharge, verleden maar evenzeer actuele situatie). In casu is dit alleszins niet het geval, nu zoals reeds aangehaald blijkt dat de verzoeker tot voordeel strekkende stukken niet eens werden afgewacht vooraleer te komen tot de bestreden beslissing.*

11.4.

*Het voorgaande klemt des te meer, nu de motieven die de bestreden beslissing dragen in doorslaggevende mate gebaseerd zijn op redenen van openbare orde en de door verzoeker bijgebrachte stukken in aanzienlijke mate op dit openbare-orde-bezwaar anticiperen middels neutrale en onpartijdige verslagen van belangeloze deskundigen die klaarblijkelijk een andersluidend, veel constructiever beeld schetsen van verzoeker en heel duidelijk aangeven dat verzoeker sedert zijn laatste veroordeling van inmiddels bijna een decennium geleden, in zekere zin een rijpere man is geworden die tot op heden boete doet voor zijn daden uit het verleden, die de subversieve impact van die daden thans verwerpt, die zijn geloof niet langer op radicale wijze beleeft, en die in ieder geval niet langer een negatieve impact wenst te hebben op de Belgische openbare orde maar daarentegen in alle rust, sereniteit en anonimiteit de verdere zorg wil opnemen voor zijn minderjarige kinderen.*

*Van enige motivering of blijkt geven van het in overweging nemen van deze wezenlijke stukken, blijkt uiteraard niets in de bestreden beslissing. Nochtans zijn de door verzoeker duidelijk à décharge bij gebrachte stukken cruciaal om zijn moraliteit en ingesteldheid naar behoren te kunnen appreciëren, zeker nu verweerster net die moraliteit van verzoeker als een van de hoofdredenen aanhaalt om verzoekers verblijfsaanvraag negatief te beoordelen.*

*Verweerster had een zorgvuldige feitenvergaring dienen door te voeren en minstens verzoeker daarbij in de gelegenheid moeten stellen om zijn stukken à décharge bij te brengen. Het betreft immers neutrale stukken opgesteld door objectieve en onpartijdige deskundigen (o.a. deradicaliseringsexpert, psycholoog, psycho-sociale dienst van de gevangenis, gevangenisdirectie) die allen op de een of andere wijze systematisch, uitgebreid, intensief en op zeer regelmatige basis met verzoeker samenwerken, hem surveilleerden en hem begeleiden zodat deze deskundigen uitermate goed geplaatst zijn om verzoekers huidige moraliteit en maatschappelijke houding in te schatten. Het spreekt daarbij boekdelen dat de gevangenisdirectie zoals reeds aangehaald na gunstig advies vanwege haar psvcho-sociale dienst van mening is dat het recidivegevaar in verzoekers hoofde inmiddels dermate beperkt is dat hem de mogelijkheid dient verschafte te worden om middels uitgangsvergunningen te herintegreren in de Belgische samenleving.*

*Geen enkel element wijst erop dat verweerster deze elementen in overweging nam of wenste te nemen in haar bestreden beslissing. Nochtans betreft dit wezenlijke elementen aangaande verzoekers huidige moraliteit waarover verzoeker minstens enige overweging vanwege verweerster had mogen vaststellen, net om reden dat verweerster verzoeker een kwalijke moraliteit toedicht die zij als basis neemt bij het weigeren van verzoekers verblijfsaanvraag.*

*Verzoeker blijft de mening toegedaan dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht in samenhang gelezen met art. 52 Vb. schendt.*

12.

*Het argument van verweerster in haar nota met opmerkingen dat een in de tijd beperkte uitgangsvergunning niet gelijk kan gesteld worden met duurzaam verblijf gaat voorbij aan het feit dat er grondig onderzoek, talrijke gesprekken, menig inter-disciplinair teamoverleg en dagdagelijks toezicht en opvolging door de deradicaliseringsambtenaar, de psycholoog, de sociaal consulente, de psycho-sociale dienst en de gevangenisdirectie binnen de penitentiaire instelling voorafgegaan is aan de beslissing tot het verlenen van uitgangsvergunningen die een herintegratie van de gedetineerde tot finaliteit hebben. Actoren die verzoeker intensief opvolgden de voorbije jaren, zijn met andere woorden de mening toegedaan dat het recidivegevaar - en dus het actueel gevaar voor de openbare orde - in zijn hoofde inmiddels dermate beperkt is geworden dat gewerkt moet worden aan een geleidelijke integratie in de Belgische samenleving.*

Het toekennen van duurzaam verblijfsrecht aan verzoeker zou hem overigens hoegenaamd niet ontslaan van zijn verplichtingen in het kader van zijn strafuitvoering. De weg van de geleidelijkheid staat ingeval veroordelingen van meer dan drie jaar gevangenisstraf steeds prioritair op de agenda waarbij door de Strafvuivoeeringsrechtbank voorafgaandelijk dient beslist te worden of, in welke mate en wanneer men een meer vrij regime qua strafuitvoering mag genieten. De Strafvuivoeeringsrechtbank zal daarbij steeds (na vordering door het Openbaar ministerie die eveneens een controlefunctie zal uitoefenen ten bate van de openbare orde, en advies van de gevangenisdirectie die zich dan weer verlaat op het advies van de psycho-sociale dienst) nagaan of het recidivegevaar naar genoegen van recht en op aantoonbare wijze geweken is en of er een nuttige dagbesteding en aanvaardbare huisvesting kan voorgelegd worden die een meer vrij strafuitvoeringsregime kan rechtvaardigen. Een dergelijke voorafgaandelijke controle en risico-taxatie door de Strafvuivoeeringsrechtbank zou vanzelfsprekend zeker gelden voor verzoeker die twaalf jaar gevangenisstraf kreeg opgelegd.

13.

Het hoger aangehaalde geldt overigens - laatst, maar zeker niet in het minst - ook inzake het door verzoeker aangehaalde privé- en gezinsleven met zijn minderjarige Belgische kinderen en zijn echtgenote, alsmede wat betreft de hogere belangen van verzoekers minderjarige kinderen.

Verzoeker verzamelde immers benevens stukken die de ontstentenis van een actueel gevaar voor de openbare orde aannemelijk maken, tevens stukken ter staving van zijn gezinsleven. Evenwel wenste verweerster zoals bekend de overmaking van dergelijke stukken door verzoeker niet af te wachten vooraleer zij kwam tot haar bestreden beslissing.

Verzoeker meent dat dit klemmt met art. 52 Vb. en de zorgvuldigheidsplicht, in samenhang gelezen met verzoekers privé- en gezinsleven en de hogere belangen van zijn minderjarige kinderen.

13.1.

Verweerster stelt daarentegen in haar nota en in de bestreden beslissing dat er niet werkelijk sprake kan zijn van een daadwerkelijk beleefd gezinsleven ingevolge verzoekers langdurige detentie. Minstens is verweerster de mening toegedaan dat verzoekers gezinsleven en de daaraan gekoppelde hogere belangen van zijn minderjarige kinderen slechts op beperkte en relativeerbare wijze beperkt worden door de bestreden beslissing, aangezien verzoekers langdurige detentie het effectief samenleven met zijn kinderen onmogelijk maakt en het beleven van een normaal gezinsleven enorm bemoeilijkt zodat de bestreden beslissing er een beperkte impact op heeft.

Voormelde redenering van verweerster kan evenwel niet ernstig genoemd worden nu dit een effectief en daadwerkelijk bestaan van een gezinsleven in hoofde van iedere (langdurig) gedetineerde categoriek zou uitsluiten - quod certe non, en voor zover als principieel voorgehouden wat gedetineerden betreft, in strijd met vigerende rechtspraak van het EHRM op dit punt. Een (langdurig) gedetineerde kan wel degelijk een gezinsleven overeenkomstig art. 8 EVRM onderhouden met zijn minderjarige kinderen.

Verzoekers minderjarige kinderen komen overigens periodiek en voor zover praktisch haalbaar zo veel als mogelijk op bezoek bij vader en minstens telefoneren de kinderen en vader op zeer regelmatige basis met elkaar. De afstand Antwerpen - Hasselt - Antwerpen bemoeilijkt evenwel zeer frequente bezoeken maar er kan wel degelijk gewag gemaakt worden van een gezinsleven die ook de hogere belangen van verzoekers minderjarige kinderen dienen.

Hoe weinig ideaal de daadwerkelijke beleving ervan gelet op verzoekers detentie ook moge zijn, verzoeker onderhoudt effectief een gezinsleven met zijn minderjarige kinderen en stelt vast dat het ook in hun hogere belang is dat ze hun vader kennen, er zo veel mogelijk tijd mee doorbrengen en zoveel als mogelijk persoonlijke contacten mee hebben.

Middels de in onderhavige procedure bijgebrachte stukken meent verzoeker alleszins in aannemelijke mate het wel degelijk effectief bestaan van een gezinsleven en familieleven aan te tonen. (STUKKEN 3, 7, 10, 11)

Evenwel vermocht verweerster geen acht te slaan op deze relatiebewijzen nu zij haar bestreden beslissing zoals reeds herhaaldelijk aangehaald nam vooraleer verzoeker zijn stukken ter overweging aan haar kon overmaken.

*Verzoeker stelt zich in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel en art. 52 Vb. vragen bij in welke mate verweerster de daadwerkelijkheid van het beleefde gezinsleven van verzoeker en zijn kinderen op zorgvuldige en weloverwogen (lees: rekening houdende met alle relevante elementen) wijze heeft kunnen beoordelen – quod non.*

*Verweerster heeft zich bij het afwegen van verzoekers recht op een privé- en gezinsleven enerzijds, tegenover bezwaren ingegeven door de openbare orde/veiligheid anderzijds, in veeleer gebaseerd op een onvolledig administratief dossier.*

*Daarbij houdt verweerster (in de bestreden beslissing en ook in haar nota) - onterecht - enerzijds vast aan de overtuigde stelling dat verzoekers vaderschap en de aan dat vaderschap gerelateerde hogere belangen van zijn minderjarige kinderen gelet op zijn langdurige detentie sterk dienen te worden gerelativeerd, maar blijkt anderzijds dat verweerster geen enkele kennis had of zich geen enkele rekenschap gaf van verzoekers stukken die wel degelijk het bestaan van een gezinsleven tussen vader en diens kinderen mee onderbouwen en ingaan tegen een relativistische visie erop.*

*Niet alleen spreekt verweerster zich op basis van een onvolledig administratief dossier uit over het gezinsleven van verzoeker[...] met zijn kinderen, daarenboven zijn ook verweersters motieven omtrent de openbare orde die volgens verweerster op verzoekers privé- en gezinsleven moeten prevaleren nota bene op hun beurt eveneens (zoals hoger reeds uitgebreid aangehaald) niet gebaseerd op een volledig dossier zodat verzoeker zich ook in die optiek wezenlijke vragen stelt bij of en in welke mate de bestreden beslissing op een zorgvuldige, weloverwogen wijze is tot stand gekomen. Alleszins werd met verzoekers stukken geen rekening gehouden!*

### *13.2.*

*Tot slot, maar hoegenaamd niet in het minst, wijst verzoeker er meer specifiek op dat de hogere belangen van zijn minderjarige kinderen kennelijk in het geding zijn. in die zin dat zijn nog jonge kinderen in ernstige mate de gevolgen zullen ondervinden van de verblijfsrechtelijke toekomst van hun vader.*

*Verweerster had weet van het bestaan van deze minderjarige kinderen. De hogere belangen van minderjarige kinderen vereisen een uitermate behoedzame en zorgvuldige afweging in hoofde van verweerster bij het nemen van een weigeringsbeslissing, doch verzoeker stelt helaas andermaal vast dat verweerster het niet nodig vond om stukken omtrent verzoekers gezinsleven en zijn minderjarige kinderen af te wachten ter inoverwegingname bij het nemen van een beslissing. Verweerster haalt de hogere belangen van de minderjarige kinderen wel aan in de bestreden beslissing, maar nergens blijkt uiteraard enige overweging omtrent verzoekers door stukken te onderbouwen standpunt aangaande het belang van zijn kinderen, zodat er geen sprake kan zijn van een zorgvuldige afweging in de bestreden beslissing.*

*Verzoeker - die hierbij wel degelijk een aantal stukken bijbrengt die de sterk psycho-affectieve band met zijn kinderen aannemelijk kan maken - stelt zich dan ook ernstige vragen bij of en in welke mate verweerster in casu een zorgvuldige beslissing nam die getuigt van het daadwerkelijk en op basis van alle relevante elementen rekening houden met de hogere belangen van verzoekers minderjarige kinderen. Verzoeker meent dat dit niet het geval is, aangezien verweerster al van meet af aan heeft gewacht op eventuele stukken vanwege verzoeker omtrent de hogere belangen van zijn minderjarige kinderen en hun daarmee samenhangende gezinsleven.*

*Bovendien zal de rechtsonderhorige die een verblijfsaanvraag indient - in casu verzoeker - gebruikelijk als belangrijke bron van informatie beschouwd worden wiens stukken doorgaans afgewacht dienen te worden teneinde op afdoende geïnformeerde, weloverwogen en zorgvuldige wijze tot een beslissing te kunnen komen. Het tegendeel voorhouden en praktiseren (namelijk ingeval een verblijfsaanvraag niet langer de termijn voor overmaking van stukken afwachten maar meteen beslissen - zoals in casu) druist onder meer in tegen het rechtsgevoel, het recht op een effectieve toegang tot die verblijfsprocedure, alsmede de loyaliteitsplicht.*

*Alleszins klemt de bestreden beslissing naar mening van verzoeker met de zorgvuldigheidsplicht en art. 52 Vb., zeker de hogere belangen van verzoekers minderjarige kinderen indachtig die een bijzonder omzichtige, degelijk geïnformeerde en zorgvuldige beoordeling hadden vereist waaraan de bestreden beslissing in casu niet tegemoet komt.”*

3.1.2.1. De Raad merkt op dat artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt dat de vreemdeling die een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient bij zijn aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag *“het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;”* en *“de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de [Vreemdelingen]wet, die op hem van toepassing zijn, vervult”* dient bij te brengen. Deze reglementaire bepaling kan geen afbreuk doen aan het feit dat verweerder, overeenkomstig artikel 43 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), steeds de mogelijkheid heeft om dadelijk de binnenkomst en het verblijf van burgers van de Unie en hun familieleden te weigeren om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid. In artikel 43 van de Vreemdelingenwet is niet bepaald dat verweerder pas een beslissing kan nemen nadat eerst de in artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 voorziene termijn van drie maanden is verstreken en een reglementaire bepaling kan geen wijzigingen aanbrengen aan de wet. Het standpunt dat verweerder steeds drie maanden zou dienen te moeten wachten alvorens hij een beslissing op basis van artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan nemen, is ook onverenigbaar met de doelstelling van dit artikel, met name om onmiddellijk te kunnen ingrijpen indien de openbare orde, de nationale veiligheid of de volksgezondheid door de aanwezigheid van een vreemdeling in het gedrang komt.

Daarnaast moet worden geduid dat, gelet op de bewoordingen van artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, dit artikel er louter op is gericht om de vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient de mogelijkheid te geven aan te tonen dat hij voldoet aan de in de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter en 41 van de Vreemdelingenwet voorziene voorwaarden. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij lijkt te willen aangeven dat hij naar voormeld artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 kan verwijzen om te stellen dat hem een termijn diende te worden toegekend om allerlei andere inlichtingen aan verweerder over te maken.

Wat betreft verzoekers stelling dat hij nog bewijzen inzake zijn banden met zijn kinderen had willen aanbrengen en dat deze stukken ook belangrijk kunnen zijn indien toepassing wordt gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet, dient, louter ten overvloede, te worden benadrukt dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder in aanmerking nam dat verzoeker effectief een gezinsband met zijn kinderen heeft. Verweerder stelde immers uitdrukkelijk dat verzoekers gezinsleven met zijn vrouw en kinderen ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de nationale veiligheid. Verweerder heeft, in tegenstelling tot wat verzoeker schijnbaar meent, door ook aan te geven dat verzoeker niet op de gebruikelijke manier betrokken is bij de opvoeding en de verzorging van zijn kinderen, aangezien hij in de gevangenis zit, het bestaan van een affectieve band tussen verzoeker en zijn kinderen niet ontkend. Er blijkt bijgevolg zelfs niet dat verzoeker een belang heeft bij zijn kritiek dat hij het bestaan van een affectieve band met zijn kinderen diende te kunnen aantonen.

Tevens moet worden gesteld dat verzoeker voor de bestreden beslissing werd genomen reeds de kans had om zijn situatie aan allerlei instanties nader toe te lichten en dat het feit dat hem niet de mogelijkheid werd geboden om, na het indienen van zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, gedurende een periode van drie maanden nog bijkomende stukken neer te leggen niet betekent dat verweerder in gebreke bleef om nuttige inlichtingen te verzamelen. De Raad wijst er in dit verband op dat verweerder bij het opstellen van de bestreden beslissing, onder meer, gebruik maakte van een recent verslag van het Coördinatieorgaan voor de Dreigingsanalyse (hierna: het OCAD), waarin de belangrijkste vaststellingen die verschillende actoren inzake verzoeker hebben gedaan worden besproken. In dit verslag staan zowel elementen die gunstig zijn voor verzoeker als elementen die ongunstig zijn. Verzoeker, die daarenboven werd bijgestaan door een advocaat, wist of behoorde ook te weten dat verweerder, gelet op zijn voorgeschiedenis, de mogelijkheid had om zijn verblijfsaanvraag direct, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, af te wijzen. Er mocht in casu dan ook worden verwacht dat verzoeker zijn verblijfsaanvraag niet voorbarig zou indienen en dat hij de door hem nuttig geachte stukken eerst zou verzamelen en dadelijk bij deze aanvraag zou voegen. Hij had hiertoe de kans. Het feit dat verzoeker dit niet deed, toont slechts aan dat hij zelf niet overtuigd was van het nut van het neerleggen van bepaalde stukken of dat hij zelf onzorgvuldig optrad en laat niet toe te oordelen dat verweerder onvoldoende inlichtingen verzamelde, de bestreden beslissing voorbarig nam, deze beslissing niet deugdelijk voorbereide of hem de mogelijkheid ontnam om daadwerkelijk toegang te krijgen tot de verblijfsprocedure.

Een schending van artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 of van het zorgvuldigheidsbeginsel, die tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden, kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.2. De Raad merkt verder op dat een synthesememorie niet kan worden aangewend om het initieel in het verzoekschrift opgenomen middel uit te breiden en de schending aan te voeren van beginselen die niet uitdrukkelijk in dit verzoekschrift werden vermeld. De rechten van verdediging moeten immers worden gerespecteerd. In zoverre verzoeker nog lijkt te willen verwijzen naar de schending van andere beginselen, zoals *“de loyaliteitsplicht”* kan slechts worden gesteld dat hij de schending van deze beginselen niet voor het eerst op ontvankelijke wijze kan aanvoeren in zijn synthesememorie. Een synthesememorie is namelijk enkel bedoeld om een verzoekende partij toe te laten aan te geven dat zij bepaalde middelen niet meer wenst aan te houden en om haar de mogelijkheid te geven om te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, *“zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”* (Parl.St. Kamer 2012-13, nr. 2572/002, 4-7). In de memorie van toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) waarbij de synthesememorie voor het eerst werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet wordt dan ook expliciet gesteld dat *“in de synthesememorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (Parl.St. Kamer 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet en dit laatste artikel bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 43, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit zijn betoog blijkt dat hij ook een schending van de materiële motiveringsplicht wil aanvoeren.

Hij stelt het volgende in zijn synthesememorie:

*“B.1. Wettelijke basis: artikel 43 Vreemdelingenwet (hierna: Vw.),*

1.

*Artikel 43, §1 Vw. bepaalt:*

*“§ 1. De minister of zijn gemachtigde kan de binnenkomst en het verblijf van de burgers van de Unie en hun familieleden weigeren:*

*1° wanneer zij valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf;*

*2° om redenen van openbare orde, 'nationale veiligheid of volksgezondheid.' ” [eigen onderstreping]*

2.

*In de bestreden beslissing poneert verweerster dat verzoeker een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, waardoor zij hem een verblijf van langer dan drie maanden dient te weigeren overeenkomstig artikel 43, §1, 2° Vw.*

*Zij overloopt vervolgens de elementen opgesomd in artikel 43, §2 om te besluiten dat haar weigeringsbeslissing rechtmatig is.*

*In wat volgt zal de argumentatie ontwikkeld in de bestreden beslissing worden weerlegd.*

*B.2. Toetsing aan het dossier van verzoeker*

3.

*Verweerster stelt in de bestreden beslissing dat het gedrag van verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

Het betaamt de Raad om bij haar wettigheidscontrole na te gaan of verweerster geen feiten die niet blijken uit het administratief dossier als bewezen heeft beschouwd en of ze zowel in materiële als de formele motivering van haar beslissing geen interpretatie van die feiten heeft gegeven die voortkomt uit een kennelijke beoordelingsfout (RvV (3e kamer) 28 februari 2018, nr. 200.494, Rev.Dr.étr. 2018, afl. 197, 129).

4.

Verzoeker wenst niet te ontkennen dat de feiten die hij pleegde zwaarwichtig zijn en hij ziet de ernst hiervan in. Hij wenst dan ook zijn verantwoordelijkheid op te nemen en tracht bij het uitvoeren van zijn straf aan zichzelf te werken.

Echter is verzoeker van mening dat niet kan worden gesteld dat hij thans een actueel gevaar voor de samenleving vormt en dat verweerster, door het tegendeel te beweren, een kennelijke beoordelingsfout heeft gemaakt.

5.

In casu werd verzoeker voor de laatste maal veroordeeld op 27/01/2016, aldus reeds meer dan vier jaar geleden, en dit vanwege feiten dewelke zich afspeelden voor zijn gevangenschap. Verzoeker verblijft sinds 07/06/2012 in de gevangenis te Hasselt. De laatste strafrechtelijke feiten die verzoeker pleegde dateren dan ook van meer dan 8 jaar geleden.

Verweerster gaat hieraan evenwel volledig voorbij in de bestreden beslissing en maakt hiervan geen enkele melding. Zij houdt op geen enkele wijze rekening met de weg die verzoeker aflegde sinds zijn verblijf in de gevangenis, hetgeen uiteraard eveneens kadert in de uiteenzetting dewelke werd gegeven onder het eerste middel van onderhavig verzoekschrift.

6.

Zoals aangegeven gaf verweerster verzoeker niet de kans om stukken bij te brengen, waardoor zij hiermee geen rekening kon houden in haar beoordeling en deze niet in het administratief dossier gevoegd konden worden.

Dit brengt vanzelfsprekend met zich mee dat verweerster een foutieve interpretatie van de feiten inzake heeft gemaakt, zoals zal blijken uit wat volgt.

7.

Verzoeker verblijft in de gevangenis te Hasselt op de D-Rad:Ex-afdeling, waarbij wordt ingezet op zijn deradicalisering. Daar waar de begeleidingsmiddelen in het begin van de detentie van verzoeker eerder beperkt waren, werd hem in januari 2017 een individueel begeleidingstraject op maat aangeboden waarop verzoeker vrijwillig inging.

8.

Verzoeker wordt in het kader van voormeld traject op multidisciplinaire wijze begeleid. Verzoeker wordt in eerste instantie bijgestaan door het CAW, meer specifiek door mevrouw [M.C.]. Haar verslagen vermelden dat verzoeker wekelijks tot twee wekelijks een met haar in dialoog treedt. Sinds de opstart van het project vonden er reeds meer dan 67 (!) contactmomenten plaats die ieder 2 uur duurden (STUK 4).

Gedurende deze contactmomenten werden verschillende elementen uit het leven van verzoeker besproken, waaronder zijn strafrechtelijk verleden. Mevrouw [C.] geeft aan dat verzoeker verantwoordelijkheid voor zijn daden wenst op te nemen en zijn eigen aandeel in deze feiten erkent. Verzoeker stelde o.a. "dat hij in het verleden onzin heeft uitkraamd" (stuk 4).

Zij vermeldt eveneens dat in het kader van de reclassering van verzoeker door deze laatste een cursus "gevangenisstraf als doorleefde realiteit" werd gevolgd aan de KULeuven (STUK 5). Na de deelname aan de cursus merkte mevrouw [C.] op dat dit verzoeker hielp zich weer te identificeren als mens en student.

Zij besluit dat:

"Er is een duidelijke evolutie en groei vast te stellen doorheen het traject in het erkennen en opnemen van eisen verantwoordelijkheid. Het is niet langer een rationeel maar ook een emotioneel geïnternali-

seerd proces. Het was voor [F.] confronterend om 7 jaar later opnieuw tot in detail zwart op wit te lezen wat voor onzin hij allemaal heeft uitgebraamd (quote).

[F.] heeft hard gewerkt aan zichzelf. De vele uren gesprekken hebben er toe geleid dat alle puzzelstukken van push-, pull- en trigger factor en in zijn radicaliseringsproces zijn gelegd. Zijn bereidheid om echt in te stappen in het traject en aan de slag te gaan met wat wordt aangereikt, hebben groei en verandering mogelijk gemaakt, zowel qua zelfinzicht, gedrag- en communicatievaardigheden, verantwoordelijkheid en ideologie. Deze positieve verandering verdient ondersteuning, erkenning en bevestiging. Er werd door [F.] hard gewerkt aan de fundering voor een geslaagde re-integratie in de samenleving. De motivering voor het intrekken van zijn nationaliteit en verblijf staat haaks op de vaststellingen die ik doorheen een lang en intensief begeleidingstraject deed. [F.] zijn daden hebben mee geleid tot diepmenselijke tragedies. Maar de erkenning van zijn aandeel hierin, het inzicht in zijn eigen valkuilen, persoonlijkheid, copingsmechanismen en radicaliseringsproces, maken van hem vandaag een andere mens dan diegene die in 2012 werd gearresteerd. [F.] zijn voornaamste focus nu is zijn gezin en een genormaliseerd leven uitbouwen onder de radar in België. Dit komt vaak naar boven in de gesprekken. Hij laat zich kennen als een erg betrokken, liefdevolle en zachte papa en echtgenoot. Het feit dat dit op de helling wordt gezet door zijn nationaliteitsafname is voor alle betrokkenen heel zwaar. " [eigen onderstreping] (STUK 4).

9.

Verzoeker had daarboven meer dan 50 (!) gespreksmomenten met een theologische begeleider, Imam [S.R.], dewelke duidelijk stelt dat de positie wending die verzoeker thans inslaat niet louter herleid kan worden tot 'sociaal wenselijk gedrag'. Hij meent dan ook dat:

"De gesprekken zijn in deze fase duidelijk geëvolueerd naar een stadium waarin de heer [B.] zijn ideeën en gedrag uit het verleden in vraag durfde te stellen. Er werd meer gewerkt rond zijn identiteit, persoonlijkheid en waarden. In deze fase heeft dhr. [B.] zich het meest kwetsbaar opgesteld. Dit was voordien nooit het geval.

De fameuze leider en woordvoerder van Sharia 4 Belgium is nu bereid om te praten over zijn beperkingen en onbekwaamheden op zowel intellectueel en theologisch vlak als op vlak van de Arabische taal en cultuur. In deze fase is de betrokkene[...] bovendien bereid om hieraan te werken. Ondanks de beperkte maar toch zeer efficiënt en productieve begeleiding van de heer [B.] werd het duidelijk dat met verloop van tijd heel wat vooruitgang werd gerealiseerd.

De betrokkenen stelt zich kwetsbaar op t.o.v. commentaar en kritiek met als doel zijn persoonlijkheid en intellect te veranderen en te verbeteren. Ik ben er van overtuigd dat iedereen die met dhr [B.] de laatste drie à vier jaar heeft gewerkt deze positieve verandering op zijn of haar manier heeft waargenomen. De duiding van deze verandering kan wel verschillend zijn voor elk deskundige en dit o.w.v. de omstandigheden en de werkwijze. "

"De positieve evolutie die dhr. [B.] de laatste jaren ervaart, kan door mij niet herleid worden naar "sociaal wenselijk gedrag Ik zie het eerder als een rationele keuze die hij maakt door te kiezen voor gedragsmogelijkheden met het grootste nut. Het is nu aan ons om deze keuze te motiveren en te stimuleren zodat de heer [B.] deze verandering verder ondergaat en gunstig afwerkt.

Ik geloof dat, op basis van de ontwikkeling van de heer [B.], de betrokkene geen gevaar stelt voor onze maatschappij. Waar ik wel van overtuigd ben, is, mits een goede omkadering van de ontwikkelingsfase waarin de heer [B.] zich momenteel bevindt, dat hij niet alleen volledig zal deradicaliseren maar omwille van zijn activisme en sterke positieve eigenschappen, een meerwaarde kan betekenen voor onze samenleving en meer bepaald in de preventie van de continue radicalisering van jongeren." [eigen onderstreping] (STUK 6).

10.

Ook de psycholoog die verzoeker begeleidt, maakt melding van een positieve houding in hoofde van verzoeker. Verzoeker stelt zich open op en toont vertrouwen:

"Met dit attest bevestig ik dat bovenvermelde persoon in begeleiding is bij een hulpverlener van Team Forte. Het betreft een vrijwillige psychologische begeleiding tijdens detentie. Een intake vond plaats op 31 mei 2018 en de begeleiding werd effectief opgestart op 24 juli 2018. Er vonden tot op heden 68 gesprekken plaats. Sinds oktober 2018 komt cliënt wekelijks op gesprek.



*In de begeleiding merken we dat cliënt op een positieve manier gebruik maakt van de aangeboden handvaten en thema's die aangereikt worden door de psycholoog. Er is een duidelijke toename in openheid en vertrouwen merkbaar.*

*De thema's die aan bod komen zijn familiale relaties, ervaringen uit kindertijd en jeugd, aanraking met gerecht en strafrechtelijke feiten, sociale/communicatieve vaardigheden, persoonlijkheidskenmerken (link ervaringen versus temperament) en copingvaardigheden. Er wordt in de gesprekken gebruik gemaakt van een schematherapeutische invalshoek. " [eigen onderstreping] (STUK 7).*

11.

*Ook de directie van de gevangenis te Hasselt gaf in het kader van haar positief advies omtrent het toekennen van uitgangsvergunningen - haar mening omtrent [...] het risico op recidive in hoofde van verzoeker. Zij stelde hierbij (STUK 10):*

*"Het risico dat hij tijdens UV ernstige strafbare feiten zou plegen kan als klein ingeschat worden, gezien het korte tijdsbestek van de uitgang als de aard van de veroordelingsfeiten. Een uitgebreide feiten-bespreking vond plaats na het consulteren van het omvangrijk gerechtelijk bundel. Ook vind er, samen met psychiater [L.], een uit[g]e[b]reide risicotaxatie adhv indicatoren van Violent Risk Assessment 2 Revisie plaats.*

*Ondertussen volgt hij een intramurale begeleiding bij het VGGZ. Betrekkene wenst ook op intake te gaan (gesteund door zowel PSD, JWW, Vlaamse Gemeenschap) voor een post-penitentiaire begeleiding bij Forensisch CGG De Pont.*

*Het verblijf van betrokkene op de D-Rad:Ex kent een hele evolutie. Na[a]rmate de tijd vorderde, veranderde ook het contact met betrokkene. Heden stelt hij zich eerder bescheiden en dankbaar op. Betrokkene ervaart ons inziens heden een grote lijdensdruk. We schrijven dit o.a. toe aan zijn verblijfskwesitie. " [eigen onderstreping]*

12.

*Het is dan ook bijzonder kort door de bocht om louter op basis van het strafrechtelijk verleden van verzoeker aan te nemen dat deze op heden een actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

*Zij baseerde zich bij het nemen van de weigeringsbeslissing slechts op elementen uit het verleden van verzoeker, m.n. strafrechtelijke feiten dewelke meer dan acht jaar geleden plaatsvonden, en houdt op geen enkele wijze rekening met de positieve evoluties die verzoeker doormaakte sinds zijn verblijf in de gevangenis te Hasselt.*

*Verweerster liet verzoeker niet toe om voormelde verslagen van zijn begeleiders bij te brengen en beschikte daardoor over een onvolledig en gedateerd administratief dossier. Verweerster kon dan ook onmogelijk een correcte beoordeling maken van de feiten.*

*Er is in hoofde van verweerster sprake van een kennelijk beoordelingsfout wanneer zij in de bestreden beslissing aanneemt dat verzoeker een actuele bedreiging vormt in de zin van artikel 43, §1,2° Vw.B.3.*

### *B.3. Antwoord op de nota van verweerster*

13.

*Verweerster stelt geheel onterecht dat buiten Iman [S.R.] geen van de begeleiders van verzoeker zich uitlaat over de mogelijkheden tot re-integratie van verzoeker. Verweerster haalt immers zelf in haar nota aan dat de directie van de gevangenis waar verzoeker verblijft zich positief uitlaat omtrent het verschaffen van uitgangsvergunningen, dewelke het voorbereiden van verzoekers re-integratie beogen.*

*Verzoeker wijst er daarbij voor de goede orde op dat de gevangenisdirectie in navolging van haar psycho-sociale dienst met andere woorden de mening toegedaan is dat het recidive-gevaar in hoofde van verzoeker dermate beperkt is dat hem de mogelijkheid dient verschaft te worden middels uitgangsvergunningen te herintegreren in de Belgische samenleving.*

*De gevangenisdirectie en de PSD die inmiddels acht jaar dag en nacht toezicht houden op de persoon van verzoeker en die derhalve diens evolutie, attitude en persoonlijkheid van zeer kortbij hebben geobserveerd, kunnen beschouwd worden als een welingelichte autoriteit wat betreft het inschatten van verzoekers huidige moraliteit.*

*Het weze duidelijk dat gelet op het toekennen van deze uitgangsvergunningen met oog op reïntegratie, de daartoe zeer goed geplaatste gevangenisdirectie alvast de mening is toegedaan dat verzoeker niet langer een actueel gevaar voor de openbare orde uitmaakt en langzaamaan in de mogelijkheid dient gesteld te worden om terug in de Belgische samenleving opgenomen te worden.*

14.

*Voor het overige (aangaande de argumentatie die de bezwaren omtrent openbare orde dragen - verslag OCAD en arrest Hof dd. 2012) haalt verzoeker in huidig middel de uitgebreide argumentatie die hij in het voorgaande middel, en onder meer in zijn antwoord op de nota van verwerende partij in het voorgaande middel, heeft uiteengezet en dewelke hij zich hierbij voor zover als pertinent eigen maakt.*

*Verzoeker maakt alleszins niet langer een gevaar uit voor de openbare orde. Minstens had verweerster verzoeker in de gelegenheid hebben moeten stellen om stukken die de ontstentenis van een dergelijk actueel gevaar hadden kunnen onderbouwen, bij te brengen.*

*Verzoeker meent dat de bestreden beslissing gelet op het voorgaande, zeker in samenhang gelezen met het eerste middel, klemt met art. 43, §1 e.v. Vw.”*

3.2.2. Allereerst moet worden geduïd dat het niet aan de Raad toekomt om, op basis van allerhande bij het verzoekschrift gevoegde stukken of in het verzoekschrift opgenomen citaten, een eigen nieuwe analyse te maken van het gevaar dat verzoeker al dan niet zou vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Het komt de Raad, in het raam van zijn wettigheidstoetsing, enkel toe om na te gaan of de bestreden beslissing niet is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Er dient te worden gesteld dat om te beoordelen of een persoon een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid een groot belang kan worden gehecht aan de gedragingen die deze persoon in het verleden stelde. Uit deze gedragingen kan immers vaak worden afgeleid of van deze persoon ook in de toekomst nog een bedreiging zal uitgaan. Verweerder heeft vastgesteld dat verzoeker sedert 2003 herhaaldelijk werd veroordeeld voor allerhande misdrijven en dat hij uiteindelijk van de Belgische nationaliteit vervallen werd verklaard omwille van de zwaarwichtige feiten die hij pleegde. Verzoeker weerlegt met zijn uiteenzetting niet dat hij in het verleden, ook nadat hij reeds was veroordeeld, misdrijven bleef plegen. Door aan te geven dat hij sedert 2012 geen nieuwe misdrijven pleegde, toont verzoeker niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat er nog steeds een gevaar voor de nationale veiligheid van hem uitgaat. Verzoeker is immers, volgens zijn eigen verklaringen, sedert 7 juni 2012 opgesloten in de gevangenis. Het feit dat verzoeker geen nieuwe strafbare feiten pleegde en de openbare orde en de nationale veiligheid niet in het gedrang kon brengen is derhalve ook het gevolg van het feit dat hem hiertoe de mogelijkheid werd ontnomen.

De Raad merkt verder op dat verweerder om te concluderen dat verzoeker heden nog een gevaar vormt voor de nationale veiligheid niet louter heeft verwezen naar het feit dat verzoeker, toen hij nog niet van zijn vrijheid was beroofd, onophoudelijk allerhande misdrijven pleegde.

De motivering van de bestreden beslissing leert de Raad dat verweerder zich, om te besluiten dat verzoeker nog een gevaar vormt voor de nationale veiligheid, in belangrijke mate heeft gebaseerd op een verslag dat, op 20 februari 2020, werd opgesteld door het OCAD. Dit is een dienst die specifiek werd opgericht om punctuele en strategische dreigingsanalyses te maken. Het is dan ook niet incorrect of kennelijk onredelijk om een groot gewicht te geven aan de vaststellingen die door deze gespecialiseerde dienst werden gedaan omtrent de dreiging die actueel uitgaat van verzoeker. Aangezien het verslag van het OCAD dateert van 20 februari 2020 en in dit verslag ook wordt verwezen naar zijn huidige situatie kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder zich in aanzienlijke mate heeft gebaseerd op verouderde informatie.

Verzoeker houdt tevens onterecht voor dat verweerder geen aandacht heeft geschonken aan de positieve evolutie die hij doormaakte tijdens zijn verblijf in de gevangenis en geen aandacht heeft voor zijn “actuele moraliteit”. Verweerder heeft immers geduïd dat in het verslag van het OCAD wordt erkend

dat er een positieve evolutie merkbaar is inzake verzoekers extremistische standpunten en dat verzoeker zelf aangaf na het uitzitten van zijn gevangenisstraf in de anonimiteit te willen leven en op een positieve manier te willen deelnemen aan de maatschappij. Verweerder gaf echter ook aan dat in het verslag van het OCAD wordt geduid dat niet kan worden uitgesloten dat het hier gaat om het stellen van sociaal wenselijk gedrag. Tevens heeft verweerder toegelicht dat in het verslag van het OCAD wordt benadrukt dat verzoeker heden nog steeds een sterk fysiek extremistisch netwerk heeft, dat hij wordt erkend als een symbolisch leidersfiguur, dat hij charismatisch is en een grote invloed uitoefent op zijn omgeving. Verweerder overwoog dat het OCAD melding maakte van het feit dat verzoeker ook in de gevangenis zijn leiderschapspositie behoudt en dat hij gebruik maakt van zijn relatieve bekendheid om zich een bepaalde status aan te meten. Voorts wordt aangegeven dat bij verzoeker een persoonlijkheidsstoornis werd vastgesteld die wordt gekenmerkt door een grote behoefte aan bewondering, een inadequate gewetensfunctie en een gebrek aan empathie, dat hij weinig aan introspectie doet en er niet voor terugdeinst om anderen te exploiteren voor zijn eigen doelen. Verweerder stelde vast dat het OCAD concludeerde dat verzoeker dient te worden beschouwd als een haatprediker met een dreigingsniveau 3 (ernstig) wat betreft extremisme en 2 (gemiddeld) wat betreft terrorisme.

Het is geenszins incorrect of kennelijk onredelijk om – aangezien verzoeker een groot aantal strafbare feiten pleegde, hij na een veroordeling steeds nieuwe inbreuken op de strafwet beging, er werd vastgesteld dat hij er niet voor terugschrok haat te prediken en geweld te legitimeren en gelet op de vastgestelde persoonlijkheidsstoornis en het gegeven dat een hiertoe opgerichte gespecialiseerde dienst oordeelde dat hij nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de nationale veiligheid – te concluderen dat er toepassing kon worden gemaakt van artikel 43 van de Vreemdelingenwet om verzoekers verblijfsaanvraag af te wijzen, omdat hij een actueel gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Verzoekers betoog dat hij een individueel begeleidingstraject volgt met het oog op zijn deradicalisering, dat een medewerker van het CAW, die hem opvolgt, een duidelijke positieve evolutie vaststelde, dat een imam, die als zijn theologische begeleider optreedt, verklaart dat er sprake is van een positieve wending die hij niet tot sociaal wenselijk gedrag wenst te herleiden, dat ook de psycholoog die hem bijstaat melding maakt van zijn positieve houding en dat de gevangenisdirectie oordeelde dat, *“gezien het korte tijdsbestek van de uitgang en de aard van de veroordelingsfeiten”* positief kan worden geadviseerd inzake de toekenning van een uitgangsvergunning doet aan het voorgaande geen afbreuk. De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeker weliswaar voor hem gunstige citaten aanbrengt uit allerhande verslagen, doch dat een volledige lezing van een aantal van de door hem overgemaakte verslagen toelaat om de positieve sfeerschepping enigszins te nuanceren. Zo wordt in het verslag van de FOD Justitie, waaruit verzoeker citeert, ook toegelicht dat verzoeker nog steeds is ondergebracht in een speciale afdeling in de gevangenis te Hasselt en hier is onderworpen aan *“het beperkt regime”*, wat het bijvoorbeeld onmogelijk maakt om hem *“te observeren in contact met de gewone populatie, hoe hij zich verhoudt ten opzichte van andersdenkenden (gezien zijn superioriteitsgevoelens)”*. Het feit dat verzoeker nog steeds is ondergebracht in een speciale afdeling van de gevangenis te Hasselt – wat impliceert dat de adviezen die werden opgesteld de instanties die een beslissing dienden te nemen omtrent de mogelijkheid om verzoeker aan een minder streng gevangenisregime te onderwerpen tot op heden niet konden overtuigen – en dat hij het schijnbaar zelf aangewezen acht om zich te laten bijstaan door tal van begeleiders vormt veeleer een aanwijzing dat er van hem wel degelijk nog een gevaar uitgaat. Met betrekking tot de vraag of verzoeker al dan niet sociaal wenselijk gedrag stelt, kan de Raad opmerken dat verzoeker weliswaar verwijst naar het standpunt van één persoon die voorhoudt dat dit niet het geval is, doch dat een andere begeleider zich voorzichtiger toont en noteerde dat dergelijk gedrag of het zich onfeilbaar en alwetend tonen *“meer en meer achterwege [blijven] in de beslotenheid van het gesprekslokaal”*, zodat niet kan worden geconcludeerd dat effectief vaststaat dat verzoeker totaal geen sociaal wenselijk gedrag meer vertoont om zijn ware aard te verhullen en verweerder onterecht stelde dat het niet duidelijk is of de vastgestelde evolutie in het extremistische gedachtengoed van verzoeker niet het gevolg is van het feit dat hij een sociaal wenselijk gedrag stelt.

Er wordt niet aangetoond dat verweerder op incorrecte gronden besloot dat verzoeker heden nog een gevaar vormt voor de nationale veiligheid.

Een schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

In zijn synthesesmemorie licht hij zijn standpunt toe als volgt:

*“C.1. Algemene beschouwing*

1.

*Verzoeker zal in wat volgt - daarbij verwijzend naar hetgeen hij hierboven reeds uiteenzette - aantonen dat er in zijn hoofde ernstige en bewezen motieven voorhanden zijn dewelke aantonen dat er ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, een reëel risico bestaat dat een schending van artikel 8 EVRM zich voordoet.*

2.

*Conform de vaste rechtspraak van het EHRM dient in huidig geval in concreto een belangenafweging te worden gemaakt tussen de inmenging in het gezinsleven vervat in art. 8 EVRM enerzijds, en de openbare orde/strikte noodzakelijkheid voor de democratische samenleving anderzijds.*

*“De weigering van het toekennen van een verblijfsvergunning en de hierop volgende uitwijzing betekenen ontegensprekelijk een inmenging in het recht op gezinsleven van verzoekers. In concreto moet er dan ook nagegaan worden of de Russische instanties een rechtvaardig evenwicht hebben gevonden tussen de criminaliteitspreventie en bescherming van de nationale veiligheid enerzijds en het recht op gezins- en familielevens van verzoekers anderzijds. ” [...] (EHRM nr. 29157/09. 21 juli 2011, Liu / Rusland, <http://www.echr.coe.int> (16 december 2011); T Vreemd. 2011 (weergave HOLVOET, M., MATHIEU, C., VAN LAETHEM. K., WEIS, K.), afl. 4, 388.)*

*“Bij zowel positieve als negatieve verplichtingen moeten de staten een eerlijke balans tussen het belang van het individu en het algemeen belang zien te vinden. ” [...] (EHRM nr. 28770/05, 3 november 2011, Arvelo Aponte / Nederland, <http://www.echr.coe.int> (19 januari 2012); NJB (NL) 2012 (weergave), afl. 2. 123 en <http://www.nib.nl/> (19 januari 2012); T.Vreemd. 2012 (weergave HOLVOET, M., MAES. G., WEIS. K.), afl. 1, 81.)*

*Een dergelijke eerlijke en gerechtvaardigde belangenafweging werd in casu door verwerende partij volgens verzoeker niet gemaakt in die zin dat de bestreden beslissing een onevenredige inmenging impliceert op verzoekers gezins- en familielevens vervat in art. 8 EVRM.*

*C. 1.1. Wettelijke basis art. 8 EVRM*

3.

*Art. 8 EVRM bepaalt:*

1. *“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

*Vooreerst staat vast dat de loutere verwijzing naar de strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker en art. 8, 2e lid EVRM niet afdoende is om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.*

*De Raad van State heeft immers reeds geoordeeld:*

"Artikel 8 EVRM primeert als hogere norm boven de Vreemdelingenwet: de algemene stelling dat een "correcte" toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending van art. 8 EVRM kan uitmaken volstaat niet.

Dat de toepassing van de Vreemdelingenwet bij het nemen van de bestreden beslissing, zeker wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten, aan de voorwaarden van art. 8 EVRM moet worden getoetst, met name voor wat betreft de noodzaak in een democratische samenleving van inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij en wat betreft de afweging tussen de belangen van de staat enerzijds en van de verzoekende partij en haar kinderen anderzijds." [...] (RvS 26 mei 2009, nr. 193.552, T. Vreemd. 2012, 150.)

Er dient aldus een concreet onderzoek plaats te vinden naar een mogelijke schending van art. 8 EVRM.

4.

In casu dient derhalve te worden nagegaan:

- of er een gezinsleven bestaat;

EN

- of er een gerechtvaardigde inmenging in het gezinsleven bestaat. Deze inmenging in het gezinsleven is slechts gerechtvaardigd, in zoverre:

a. Ze voorzien is bij wet;

b. En een legitiem doel nastreeft, zoals bepaald in art. 8, 2e lid EVRM;

c. En noodzakelijk is in een democratische samenleving om dit doel te bereiken.

De discussie spitst zich in onderhavige zaak hoofdzakelijk toe op de vraag of de inmenging van art. 8 EVRM voldoet aan de vereiste van het noodzakelijk zijn in een democratische samenleving.

Deze noodzaak in een democratische samenleving wordt op haar beurt getoetst aan drie criteria:

1. Is er sprake van een dwingende sociale noodzaak (a pressing social need)
2. Is de maatregel/het instrument pertinent, geschikt om het beoogde doel te bereiken
3. Is de maatregel evenredig, proportioneel om dit beoogde doel te bereiken (is met andere woorden het 'middel' niet erger dan de 'kwaal')

5.

Het EHRM ontwikkelde inzake het onderzoek naar het al dan niet noodzakelijk zijn van met huidige bestreden beslissing vergelijkbare maatregelen, enkele criteria.

Meer bepaald worden deze toetsstenen zoals geweten uiteengezet in het arrest Boultif dd. 2 augustus 2001 (EHRM 2.08.2001, zaak 54273 Boultif t/ Zwitserland, zie ook EHRM 18.10.2006. zaak 46410/99 Uner t/Nederland).

Het betreft hier "guiding principles" die het Hof hanteert bij als toetsstenen.

De volgende te hanteren criteria werden in voornoemd arrest geëxpliciteerd:

Volgende criteria dienen in overweging genomen:

1. De aard en de ernst van de criminele inbreuken;
2. De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten;
3. De tijdsperiode tussen het ogenblik van de feiten en de betrokkene zijn gedrag sedertdien;
4. De gezinstoestand van de betrokkene;
5. De vraag of de partner kennis had van het misdrijf op het ogenblik dat het gezinsleven een aanvang nam;
6. De vraag of uit het huwelijk kinderen zijn geboren;

7. De ernst van de moeilijkheden die de partner zou ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;
8. De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;
9. Het belang en het welzijn van de kinderen;
10. De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming;
11. In voorkomend geval bijzondere omstandigheden van de zaak, zoals bijv. medische gegevens.

*In wat volgt wordt de toets gemaakt ten aanzien van de situatie van verzoeker.*

#### *C.1.2. Het bestaan van een gezins- en/of familielevens in België*

*Vooraleer kan worden getoetst of een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing wel in overeenstemming kan zijn met het recht op een privé- en gezinsleven van verzoeker, dient eerst te worden nagegaan of verzoeker een gezins- en/of familielevens in België heeft opgebouwd.*

*Het bestaan van een gezinsleven in België*

6.

*De bestreden beslissing ontkent niet dat er sprake is van een gezinsleven in België in hoofde van verzoeker.*

*Supra werd reeds aangegeven dat verzoeker de vader is van vier minderjarige Belgische kinderen, waarvan één kind uit zijn vorige huwelijk met mevrouw [N.K.], zijnde:*

*- [I.B.] ([...])*

*De overige drie kinderen werden geboren uit het huwelijk met mevrouw [A.E.D.], nl.:*

*- [O.B.] ([...])*

*- [R.B.] ([...])*

*- [R.B.] ([...])*

*Al de kinderen van verzoeker zijn in België geboren en gaan hier naar school. Hun volledige levenssituatie situeert zich dan ook op het Belgische grondgebied.*

*Zoals blijkt uit de rechtspraak van het EH[RM], ontstaat de band tussen een kind en zijn ouder uit het feit van de geboorte zelf. De band tussen een ouder en een minderjarig kind zal slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden als verbroken kunnen worden beschouwd (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, §32; EHRM 21 december 2001, Sen/Nederland, §28).*

*Dergelijke zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn in casu in voorhanden. Verweerster toont deze op geen enkele wijze aan.*

7.

*Verweerster stelt in eerste instantie dat het gezinsleven van verzoeker als ondergeschikt dient te worden beschouwd. Zij laat evenwel na hieromtrent enige motivering uit te werken (zie supra).*

*Verweerster stelt bovendien onterecht dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. daar verzoeker niet mee zou instaan voor hun opvoeding en verzorging, omwille van zijn verblijf in de gevangenis. Zij wijst tevens op het feit dat twee van verzoekers kinderen werden geboren tijdens zijn verblijf in de gevangenis.*

*Het verblijf in de gevangenis van verzoeker sluit geenszins een bijzondere affectieve band met zijn kinderen uit. Verzoeker brengt hiervan bovendien de nodige stukken bij in onderhavige procedure, aangezien hem hiertoe voorafgaandelijk bij zijn aanvraag geen mogelijkheid werd gegeven (STUK 10 EN 11).*

8.

*Verzoeker kreeg gedurende zijn gevangenschap veelvuldig bezoek van zijn echtgenote en zijn kinderen. Tijdens het bezoek bespreekt verzoeker de opvoeding van zijn kinderen met zijn vrouw. Hij heeft*

*bovendien op regelmatige basis contact met zijn kinderen, dit via bezoek, dan via telefoon en is dan ook zeer betrokken in hun leven.*

*Verweerster kan dan ook niet simpelweg stellen dat verzoeker geen rol zou spelen in de opvoeding van diens kinderen, enkel en alleen omdat deze in de gevangenis verblijft. In casu is er sprake van een duurzaam gezinsleven tussen verzoeker en zijn kinderen dat zich exclusief in België afspeelt, waardoor de toets met artikel 8 EVRM weldegelijk dient te worden gevoerd.*

*Over het bestaan van het gezinsleven tussen verzoeker, zijn partner en dochter, en over de hechtheid hiervan, kan geen twijfel bestaan.*

*Het bestaan van een familieleven in België*

9.

*Eerder werd reeds toegelicht dat verzoeker in België werd geboren als de derde generatie van diens familie.*

10.

*De ouders van verzoeker verblijven in België. Zijn moeder heeft de Belgische nationaliteit. Zijn vader heeft een permanent verblijfsrecht (F-kaart).*

11.

*Ook zijn broers en zussen en hun kinderen hebben allen de Belgische nationaliteit.*

*Verzoeker is opgegroeid met bovenstaande familieleden en is dan ook nauw met hen verweven. Zijn familieleden bezoeken hem dan ook op regelmatige basis in de gevangenis. Er is dan ook sprake van een bijzondere affectieve band.*

12.

*Er kan dan ook niet door verweerster worden volgehouden dat er geen sprake is van een familieleven, dan wel een bijzondere affectieve band tussen verzoeker en diens familieleden.*

### *C.1.3. Toetsing aan artikel 8 EVRM*

*Aangaande de dwingende sociale noodzaak, de pertinentie en de evenredigheid van de inmenging*

13.

*Zoals aangegeven door verweerster liep verzoeker reeds enkele veroordelingen op, waaronder de veroordeling tot een gevangenisstraf van 12 jaar per arrest van het Hof van Beroep te Antwerpen dd.21/01/2016 - wegens feiten omzeggens 8 jaar geleden gepleegd -, reden waardoor verzoeker thans verblijft in de gevangenis te Hasselt.*

14.

*Volgens verweerster zou verzoeker op heden nog steeds een actueel en ernstig gevaar vormen voor de openbare orde, waardoor hem een verblijf geweigerd dient te worden. Verweerster is immers van mening dat deze inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker nodig is om de bescherming van de openbare orde en nationale veiligheid te garanderen.*

15.

*Dat er op heden nog steeds sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, dewelke niet louter speculatief maar op haar actuele aanwezigheid dient beoordeeld te worden, kan de administratie niet zomaar stellen.*

*Er werd infra reeds beargumenteerd waarom verzoeker op heden geen actuele bedreiging voor de nationale veiligheid meer vormt en dat verweerster op dit vlak een kennelijke beoordelingsfout begaat. Verzoeker verneemt hieromtrent de uiteenzetting van het eerste en vooral tweede middel in onderhavig verzoekschrift.*

16.

*Indien uw Raad per impossibile zou oordelen dat er gelet op bovenstaande argumenten alsnog een sprake zou zijn van een dwingende sociale noodzaak, betwist verzoeker met klem dat de bestreden beslissing evenredig, dan wel proportioneel kan genoemd worden.*

17.

*Verzoeker verwijst daarbij onder meer naar hetgeen hij hierna uiteen zal zetten in de inzake te hanteren Boultif-criteria (zie infra). Verzoeker meent dat de administratie met haar bestreden beslissing een middel "toedient" dat niet in verhouding staat tot het gevaar voor de openbare orde dat het bij verzoekende partij meent te moeten detecteren.*

*Verzoeker stelt meer bepaald dat het belang dat de samenleving heeft bij het terugleiden van zijn persoon, hoegenaamd niet in verhouding staat met verzoekers rechten vervat in art. 8 EVRM en dit niet in het minst gelet op zijn huidige effectieve en constante gezinssituatie, maar ook meer algemeen gelet op zijn socio-affectieve verankering in het Rijk.*

*Toetsing aan de Boultif-criteria.*

*De duur van het verblijf van de betrokkene in het land waar hij het bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten*

18.

*Verzoeker werd in België geboren en verblijft aldus reeds gedurende zijn volledige leven op volstrekt legale wijze in België. Hij verkreeg bovendien de Belgische nationaliteit op 14-jarige leeftijd.*

*Hij liep hier steeds school en leerde hier al zijn vrienden kennen. Zijn volledige familie verblijft op volstrekt legale manier in het Rijk en zij verkregen allen inmiddels de Belgische nationaliteit. Ook zijn minderjarige kinderen werden in België geboren en verblijven hier onafgebroken sinds hun geboorte en hebben de Belgische nationaliteit.*

19.

*Thans in de gegeven situatie verzoeker een langdurig verblijf weigeren, doorstaat de evenredigheidstoets gelet op het voorgaande niet.*

*Verzoeker heeft immers (behoudens enkel nog een theoretische band (nationaliteit) met zijn land van oorsprong) geen enkele effectieve band meer met dit land.*

*Hij heeft geen familie, noch vrienden of kennissen in Marokko, daar hij in België opgegroeid is en heeft het Marokkaanse koningshuis openlijk beledigd, waaruit zijn gebrek aan enige affiniteit met zijn land van herkomst duidelijk blijkt.*

*Er is dan ook sprake van een complete verankering van verzoeker in België.*

20.

*Met dit element van levenslang verblijf van verzoeker in België werd in de bestreden beslissing niet echt rekening gehouden in de belangenafweging, hetgeen problematisch is in het licht van verzoekers privé- en gezinsleven.*

*Verweerster geeft in de bestreden beslissing slechts aan dat het duurzaam verblijf in België van verzoeker niet opweegt tegen het gegeven dat hij een bedreiging voor de openbare veiligheid zou vormen.*

*Verzoeker ontwikkelde supra reeds herhaald een argumentatie dewelke aantoonde dat hij geen actuele bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de Belgische samenleving.*

*De motivering van verweerster houdt dan ook geen steek.*

*De gezinstoestand van de betrokkene (kinderen - partner)*



21.

*Verzoeker is gehuwd met mevrouw [A.E.D.]. Hij trouwde reeds in 2010 op godsdienstige wijze met haar en in 2017 huwden zij op wettelijke wijze. De echtgenote van verzoeker is erg met hem begaan en blijft hem steunen (STUK 2).*

*Verzoeker heeft, zoals gemeld, 4 Belgische minderjarige kinderen, m.n.:*

- [I.B.] ([...])*
- [O.B.] ([...])*
- [R.B.] ([...])*
- [R.B.] ([...])*

*Verzoeker herhaalt dat zijn vader, moeder, zussen en broers allen op legale wijze in het Rijk verblijven, waarbij het merendeel van de familie over de Belgische nationaliteit beschikt.*

22.

*De bestreden beslissing zou per definitie tot resultaat hebben dat het gezinsleven van verzoeker en zijn minderjarige wordt beëindigd, zonder dat dit evenwel door enige noodzaak kan worden gerechtvaardigd en zonder dat zulks gelet op de hogervermelde argumentatie, een evenredige inmenging kan genoemd worden.*

23.

*Bovendien hebben zowel verzoekers minderjarig kind, als zijn overige familieleden (moeder, vader, broers, zussen, ...) het centrum van hun socio-economische belangen kennelijk volledig in België.*

*Verzoekers kinderen zijn geboren en getogen in België, lopen er school en bouwden er hun vriendenkring uit. Dat het centrum van verzoekers minderjarige kinderen volledig in België ligt, kan dan ook niet betwist worden.*

24.

*Ingeval de effectuering van de bestreden beslissing, zouden verzoekers persoonlijke contacten met zijn kinderen, dan ook op onevenredige wijze bemoeilijkt worden. Men kan immers niet ontkennen dat verweerster uiteindelijk de bedoeling heeft verzoeker te repatriëren aangezien zij van mening is dat hij ene bedreiging vormt voor de Belgische samenleving.*

*Er kan dan ook moeilijk worden aangenomen dat verweerster een verder verblijf van verzoeker op het Belgische grondgebied zal dulden.*

25.

*Een eventuele scheiding van verzoeker met zijn minderjarig kinderen zou een onevenredige inmenging en dus een schending uitmaken van het Universele Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), alsmede van art. 74/13 van de Vreemdelingenwet.*

26.

*Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.*

27.

*Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd. Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden. Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders.*

28.

*Gelet op de huidige situatie van de verzoekers kinderen kan onmogelijk van deze laatsten verwacht worden dat zij verzoeker achterna reizen om zich in Marokko te vestigen.*

29.

*Hoewel de bestreden beslissing wel verwijst naar verzoekers gezinstoestand, werd met deze toestand niet in het minst rekening gehouden. Verweerster houdt immers voor dat er geen gezinsleven tussen verzoeker en zijn minderjarige kinderen kan bestaan omwille van verzoekers verblijf in de gevangenis.*

*Zoals aangehaald houdt dit standpunt geen steek en is verzoeker weldegelijk nauw betrokken in de opvoeding van zijn kinderen. Verzoeker verblijft in de gevangenis, maar telefoneert dagelijks met zijn gezin en zijn vrouw en kinderen bezoeken hem veelvuldig in de gevangenis. Verzoeker verlegde gedurende zijn verblijf in de gevangenis zijn focus van extremisme naar zijn gezin en wenst niets liever dan met hen herenigd te worden.*

30.

*Gelet op de motivering van de bestreden beslissing kan enkel gesteld worden dat geen afdoende belangenafweging werd gemaakt en dat de beslissing een onevenredige inmenging met verzoekers rechten vervat sub artikel 8 EVRM met zich meebrengt.*

*De vraag of uit de relatie kinderen zijn geboren;*

31.

*Zoals reeds aangehaald heeft verzoeker 4 minderjarige kinderen, waarvan 3 met zijn huidige echtgenote.*

*De ernst van de moeilijkheden die de partner en kinderen zouden ondervinden in het land waarnaar betrokkene wordt uitgewezen;*

32.

*Dat het volstrekt niet redelijk kan genoemd worden te verwachten dat verzoekers minderjarige kinderen hem achterna zouden reizen naar Marokko volgt uit het feit dat:*

*- Zij in België geboren en getogen zijn, er tot op heden school lopen, er hun vrienden- en kennissenkring hebben, er hun familie (grootouders, ooms en tantes) hebben, Nederlands spreken en geen kennis hebben van het Arabisch en het Berbers en dus aanzienlijke moeilijkheden zouden ondervinden wanneer zij zich in een voor hen volstrekt onbekend continent opnieuw zouden moeten vestigen.*

*De nationaliteit van de verschillende betrokken personen;*

33.

*Verzoekers kinderen hebben zoals vermeld de Belgische nationaliteit.*

34.

*Idem wat betreft de overige familieleden van verzoeker, m.n. zijn moeder, broers en zus. Zijn vader beschikt bovendien over een F-kaart.*

35.

*Verzoeker zelf verbleef zijn volledige levensduur in het Rijk, en dit steeds op volstrekt legale wijze. Ten gevolge van het strafrechtelijk verleden van verzoeker werd hem de Belgische nationaliteit inmiddels ontnomen. Hetgeen verzoeker zwaar is gevallen.*

*Verzoeker beschikt thans enkel nog over de Marokkaanse nationaliteit. De band die verzoeker nog met Marokko heeft, beperkt zich in wezen tot een louter de jure band die gereduceerd kan worden tot zijn nationaliteit, dewelke niet meer in overeenstemming is met zijn de facto verankering in België.*

*Het belang en het welzijn van de kinderen:*

36.

*Dat verzoekers minderjarige kinderen er belang bij hebben op te groeien met hun vader - ook al is de situatie op heden verre van ideaal - kan niet betwist worden.*

*Verzoeker wijst daarbij voor de goede orde ook op het feit dat hij zijn kinderen steeds graag heeft gezien en correct heeft behandeld.*

Een eventuele scheiding van vader en zijn minderjarige kinderen zou dan ook een schending uitmaken van het Universele Verdrag voor Rechten van het Kind (IVRK).

37.

Volgens artikel 3 van het IVRK moeten de belangen van het kind immers steeds de eerste overweging zijn.

Art. 3 IVRK luidt meer bepaald als volgt:

"1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht."

38.

Bovendien stelt art. 6 IVRK dat de mogelijkheden tot overleven en ontwikkeling van het kind in de ruimst mogelijke mate moeten worden gewaarborgd:

"1. De Staten die partij zijn, erkennen dat ieder kind het inherente recht op leven heeft.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen in de ruimst mogelijke mate de mogelijkheden tot overleven en de ontwikkeling van het kind. "

39.

Het is dan ook in die zin dat verzoeker eveneens verwijst naar art. 7 van voormeld Verdrag hetwelk bepaalt dat kinderen het recht hebben om (vanaf de geboorte) hun ouders te kennen en door hen verzorgd te worden:

"1. Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.

2. De Staten die partij zijn, waarborgen de verwezenlijking van deze rechten in overeenstemming met hun nationale recht en hun verplichtingen krachtens de desbetreffende internationale akten op dit gebied, in het bijzonder wanneer het kind anders staatloos zou zijn. "

40.

Daarenboven waarborgt art. 9 IVRK dat kinderen het recht hebben om niet tegen hun wil gescheiden te worden van hun ouders:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.

4. Indien een dergelijke scheiding voortvloeit uit een maatregel genomen door een Staat die partij is, zoals de inhechtenisneming, gevangenneming, verbanning, deportatie, of uit een maatregel het overlijden ten gevolge hebbend (met inbegrip van overlijden, door welke oorzaak ook, terwijl de betrokkene door de Staat in bewaring wordt gehouden) van één ouder of beide ouders of van het kind,

*verstrekt die Staat, op verzoek, aan de ouders, aan het kind of indien van toepassing, aan een ander familielid van het kind de noodzakelijke inlichtingen over waar het afwezige lid van het gezin zich bevindt of waar de afwezige leden van het gezin zich bevinden, tenzij het verstrekken van die inlichtingen het welzijn van het kind zou schaden. De Staten die partij zijn, waarborgen voorts dat het indienen van een dergelijk verzoek op zich geen nadelige gevolgen heeft voor de betrokkene(n). ”*

*Ook het belang en welzijn van verzoekers kinderen dreigt derhalve met de voeten getreden te worden ingeval de bestreden beslissing ten uitvoer zou gelegd worden.*

*De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en met het land van bestemming:*

41.

*Verzoeker verbleef gedurende zijn leven amper 11 maanden in Marokko.*

*Ook zijn familie is in België woonachtig, waardoor verzoeker geen familiale, dan wel amicale banden meer heeft in Marokko.*

*Het Openbaar Ministerie stelde bij haar advies omtrent het verlenen van uitgangsvergunningen aan verzoeker:*

*"De procedure om zijn Belgische nationaliteit te ontnemen, heeft hij betrokkene hard ingeslagen. Dhr. [B.] heeft zich dan wel lange tijd - op strafbare wijze - afgezet tegen de Belgische maatschappij, toch is hij hier geboren en getogen. Zowel in zijn gerechtelijke dossier, als in zijn verhaal zijn er geen aanwijzingen dat hij het land ooit heeft willen verlaten. Voor betrokkene is Marokko een land waar hij in principe niet welkom is gezien zijn uitspraken over het regeersysteem van dat land.*

*Betrokkene heeft nauwe banden met België, er is vervreemding of afwezigheid van nauwe banden met zijn tweede nationaliteit, in casu Marokkaanse, en er is een beschermende factor in de vorm van zijn eigen gezin.*

*Men zou kunnen stellen dat betrokkene niet over de juiste capaciteiten beschikt om zijn leven elders van nul af aan te herstarten, zonder hulp van buiten af."*

42.

*Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker zijn gebrek aan affiniteit met Marokko duidelijk uitte door het Marokkaanse koningshuis te beledigen. Er kan dan ook moeilijk volgehouden worden dat er sprake is van enige hechtheid met het land van herkomst in hoofde van verzoeker.*

*C.1.4. Besluit: Schending art. 8 EVRM en van art. 3, 6 en 9 IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw.*

43.

*Uit het voorgaande volgt dat verzoekers recht op een privé- en gezinsleven geschonden wordt door de bestreden beslissing.*

*Het is ten eerste duidelijk dat de bestreden beslissing een inmenging in het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn recht op een familiaal leven, zoals vervat in 8 EVRM.*

*In de notie gezinsleven in de zin van art. 8 EVRM zit uiteraard verzoekers relatie met zijn minderjarige kinderen vervat.*

*Dat de bestreden maatregel een inmenging vormt in het gezinsleven van verzoeker staat aldus ontegensprekelijk vast.*

44.

*Voormelde inmenging is volgens verzoeker niet geoorloofd, in die zin dat ze niet noodzakelijk is in een Belgische samenleving, gelet op het feit dat ze na toetsing aan de zgn. Boulthif-criteria, de evenredigheidstoets niet doorstaat.*

*Zo is het voor verzoeker en zijn kinderen en echtgenote, alsmede verzoekers familie ingeval een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing, onmogelijk een effectief en affectief gezins- en familieleven voort te zetten in het land van herkomst van verzoeker.*

*De minderjarige kinderen en familie van verzoeker zijn immers Belgen/verblijven legaal in het Rijk en hebben het centrum van hun economische, morele en sociale belangen in België.*

45.

*De bestreden beslissing beperkt het gezinsleven van verzoeker en zijn gezin dermate dat het de minderjarige kinderen van verzoeker verplicht om het grondgebied van België te verlaten om elders hun recht op een gezinsleven uit te oefenen.*

*De bestreden beslissing problematiseert zo de facto op disproportionele wijze het fundamenteel recht aan verzoekers kinderen om op het Belgische grondgebied te verblijven.*

*De bestreden beslissing houdt aldus volgens verzoeker een schending in van artikel 8 EVRM, alsmede van de hoger aangehaalde rechten van verzoekers minderjarige zoon vervat in het IVRK, alsmede van art. 74/13 Vw.”*

3.3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

*“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

De in casu bestreden beslissing is evenwel geen verwijderingsmaatregel, zodat voormelde bepaling niet van toepassing is.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan bijgevolg niet worden vastgesteld.

3.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat verzoekers verblijfsrechtelijke situatie wordt gewijzigd en dat de uiteenzetting van verzoeker, in ieder geval, niet toelaat te besluiten dat deze beslissing een daadwerkelijke inmenging vormt in zijn gezinsleven. Het feit dat verzoeker actueel niet kan samenleven met zijn echtgenote en kinderen is niet het gevolg van de bestreden beslissing, doch wel van het feit dat hij een veroordeling opliep tot een gevangenisstraf van twaalf jaar voor zijn rol als leidinggevende in een terroristische organisatie. Uit artikel 8 van het EVRM kan bovendien geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756), laat staan om een recht op verblijf van onbeperkte duur te moeten erkennen ten aanzien van een vreemdeling die wordt beschouwd als een gevaar voor de nationale veiligheid. Aangezien, zoals reeds gesteld, de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is, is verzoekers verwijzing naar rechtspraak met betrekking tot gevallen waar naast een beslissing om een verblijfsaanvraag in te willigen ook een verwijderingsbeslissing werd genomen en zijn betoog omtrent de controles die dienen te gebeuren bij het nemen van een verwijderingsbeslissing niet dienend. Daarenboven moet worden gesteld dat verweerder in ieder geval, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk een afweging heeft gemaakt tussen verzoekers private belangen en deze van de samenleving. Verweerder heeft hierbij niet over het hoofd gezien dat verzoeker in België een vrouw en schoolgaande kinderen heeft en is niet uitgegaan van de veronderstelling dat er geen gezinsleven is. Hij heeft daarentegen, zoals reeds gesteld, uitdrukkelijk verwezen naar de aanwezigheid van deze gezinsleden en geoordeeld dat hij de bescherming van dit gezinsleven ondergeschikt acht aan de vrijwaring van de nationale veiligheid. Verweerder heeft geenszins nagelaten te motiveren op welke gronden hij tot dit besluit kwam. Hij heeft immers uitvoerig uiteengezet waarom hij meent dat er van verzoeker actueel nog een ernstig gevaar voor de nationale veiligheid uitgaat, hij de belangen van de samenleving prioritair acht en hij verzoekers verblijfsaanvraag dus, ondanks het feit dat de leden van zijn gezin en andere verwanten in het Rijk verblijven, niet wenst in te willigen. Verweerder heeft, zoals eerder reeds aangegeven, ook niet gesteld dat verzoeker geen affectieve banden met zijn kinderen zou hebben of dat hij geen enkele rol zou spelen bij hun opvoeding. Hij heeft slechts opgemerkt dat, aangezien verzoeker reeds lang en de gevangenis zit en het strafeinde pas voorzien is op 25 mei 2027, er geen traditioneel gezinsleven is

waarbij verzoeker met de rest van het gezin samenwoont en mee instaat voor de opvoeding en de verzorging van de kinderen. Hij heeft dus rekening gehouden met de impact van een beslissing die tot gevolg heeft dat verzoeker niet legaal in het Rijk kan verblijven en zijn argumentatie is niet kennelijk onredelijk.

Verzoeker benadrukt dat ook tal van andere familieleden, waaronder zijn ouders, in België wonen, maar toont niet aan dat hij met deze verwanten een effectief gezin vormt. Hierbij moet worden gesteld dat verzoeker achtendertig jaar oud is en dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97), slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Verzoeker toont deze afhankelijkheidsband niet aan en maakt ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing op zich het verder onderhouden van de bestaande gewone familiebanden in het gedrang brengt.

In zoverre verzoeker opnieuw aanvoert dat niet kan worden geoordeeld dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het tweede middel en te herhalen dat hij niet aantoonde dat verweerder onterecht argumenteerde dat hij een dergelijk gevaar vormt.

Het volstaat ook de bestreden beslissing te lezen om vast te stellen dat verweerder rekening hield met het feit dat verzoeker in België werd geboren en een sociaal leven opbouwde en deze gegevens afwoog tegenover het gevaar dat van hem uitgaat. Verweerder oordeelde dat deze elementen niet opwegen tegen de nood om de nationale veiligheid te beschermen. Verzoeker geeft aan een andere mening te zijn toegeedaan, maar toont hiermee niet aan dat verweerder incorrect optrad.

Waar verzoeker nogmaals betoogt dat de bestreden beslissing tot resultaat heeft dat zijn gezinsleven wordt beëindigd, kan de Raad alleen opnieuw vaststellen dat deze beslissing niet tot gevolg heeft dat zijn feitelijke situatie – verzoeker zit opgesloten in de gevangenis en kan er bezoek ontvangen van gezinsleden, vrienden en verwanten – ingrijpend wordt gewijzigd of dat verzoekers verwanten worden verplicht hun belangen in België op te geven. Verzoekers beschouwingen omtrent een beslissing tot verwijdering die verweerder eventueel in de toekomst zal nemen zijn niet relevant, aangezien een dergelijke beslissing niet werd genomen en de Raad niet kan vooruitlopen op beslissingen die in de toekomst al dan niet zullen worden genomen en die een eigen toetsing aan de bepalingen van artikel 8 van het EVRM zullen vereisen.

Verzoekers uiteenzetting dat hij geen sociale, culturele of familiale banden heeft met het land waarvan hij de nationaliteit heeft en zijn toelichting dat hij slecht elf maanden in dat land verbleef geven geen aanleiding tot het besluit dat verweerder enige appreciatiefout heeft gemaakt. Verweerder oordeelde dat verzoeker nog jong genoeg is om zich aan te passen aan nieuwe levensomstandigheden en een nieuwe leefomgeving en wees er ook op dat er in het arrest van het hof van beroep te Antwerpen werd overwogen dat verzoeker de westerse samenleving niet respecteert en dat uit de herhaalde veroordelingen die verzoeker opliep blijkt dat hij niet echt geïntegreerd is in de Belgische samenleving en dat hij dit ook niet nastreeft. Hieruit blijkt dat verweerder het gebrek aan banden van verzoeker met zijn land van nationaliteit in aanmerking heeft genomen en heeft geoordeeld dat dit, mede gelet op zijn gebrekkige socio-culturele integratie in België, geen reden vormt om hem toch een verblijfstitel af te geven. Het feit dat verzoeker weinig banden met Marokko heeft – hetgeen niet wordt ontkend door verweerder – impliceert niet dat verweerder een incorrecte belangenafweging, in het raam van artikel 8 van het EVRM, heeft doorgevoerd. Verzoekers bemerking dat hij in Marokko niet welkom is gezien zijn uitspraken over het regeersysteem in dat land en zijn beledigingen ten aanzien van het Marokkaanse koningshuis wijzigt niets aan het voorgaande. Verweerder motiveerde trouwens terecht dat verzoeker in het verleden ook aangaf het Belgische maatschappijmodel niet te onderschrijven.

De toelichting van verzoeker leidt niet tot de vaststelling dat verweerder geen deugdelijke belangenafweging doorvoerde of disproportioneel optrad en dat de bepalingen van artikel 8 van het EVRM werden geschonden.

3.3.2.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag moet in eerste instantie worden aangegeven dat deze artikelen wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat

verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoeker kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Daarnaast moet opnieuw worden opgemerkt dat de bestreden beslissing op zich niet tot gevolg heeft dat verzoekers kinderen heden worden verplicht om gescheiden van hun vader te leven, dat hun mogelijkheden om te overleven en zich te ontwikkelen niet langer zijn gewaarborgd of dat hen, “voor zover mogelijk”, de mogelijkheid wordt ontzegd om hun ouders te kennen of door hun ouders te worden verzorgd, laat staan dat zij “tegen hun wil” worden gescheiden van hun ouders, zodat hoe dan ook niet blijkt dat deze beslissing niet verenigbaar is met wat is bepaald in de artikelen 6, 7 of 9 van het Kinderrechtenverdrag.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting ook niet aan dat de bestreden beslissing waarin een antwoord wordt geformuleerd op een verblijfsaanvraag “een maatregel betreffende kinderen” is, zoals bedoeld in artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, waarin is bepaald dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen. De Raad benadrukt ook dat zelfs wanneer “een maatregel betreffende kinderen”, in de zin van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag wordt genomen een bestuur ook rekening mag houden met andere belangen (cf. GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013) en hoger werd reeds vastgesteld dat niet blijkt dat verweerder onterecht besloot dat de belangen van de samenleving primeren op de aangevoerde private belangen.

In de mate dat de schending van de artikelen 3, 6, 7 en 9 van het Kinderrechtenverdrag al ontvankelijk kan worden aangevoerd, kan in ieder geval geen schending van deze bepalingen worden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.4.1. In een vierde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zijn toelichting in zijn synthesememorie luidt als volgt:

#### *“D.1. Algemene beschouwing*

1.

*De Raad van State bepaalde in de arresten met nrs. 241.623 en 241.625, van 29 mei 2018 het volgende:*

*“ In de laatste zin van punt 199 van het arrest van 13 december 2016 inzake Paposhvili t. België stelt het EHRM vast dat de Raad van State, die was gevat door een cassatieberoep, de in die zaak gevolgde redenering van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bevestigd en heeft gepreciseerd dat de evaluatie van de medische toestand van een vreemdeling die het voorwerp uit maakt van een verwijderingsmaatregel en aan wie de machtiging tot verblijf was geweigerd, moest gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van die verwijderingsmaatregel en niet op het ogenblik van het aannemen van die maatregel. Met uitdrukkelijke verwijzing naar punt 199 in fine, vervolgt het EHRM in punt 202 dat de omstandigheid dat de evaluatie van de medische toestand van de betrokkene ook in extremis had kunnen gebeuren op het ogenblik van de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, niet tegemoet komt aan de bekommernissen van artikel 3 van het EVRM wanneer er geen aanwijzingen zijn betreffende de omvang van dergelijk onderzoek en het effect ervan op het bindende karakter van het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Ook met het bestreden arrest is uitspraak gedaan over de wettigheid van een bevel om het grondgebied te verlaten waarbij geen onderzoek was gedaan naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in het licht van de concrete gegevens van de zaak. Net als in de zaak die tot het meergenoemde arrest van het EHRM van 13 december 2016 heeft geleid, was ook te dezen nog geen effectieve verwijdering van verweerder voorzien. Nu het EHRM ook in dat arrest naar die omstandigheden heeft verwezen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er geen betekenis aan gegeven die strijdig is met de bewoordingen of de inhoud ervan door te oordelen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het*

grondgebied te verlaten en niet pas op het ogenblik van de gedwongen verwijdering van de vreemdeling. [...]

Uit deze rechtspraak blijkt dat net als de Raad in de bestreden arresten die het voorwerp uitmaakten van de voormelde arresten nrs. 241.623 en 241.625, ook de Raad van State zich onder meer juist steunt op het bepaalde in het arrest Paposhvili om tot de conclusie te komen dat een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM moet worden onderzocht bij het nemen van een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit het arrest Paposhvili blijkt immers dat het verweer van de Belgische staat dat de medische situatie van die betrokken verzoeker eerder moest worden onderzocht op het moment van de uitvoering van de verwijderingsmaatregel dan op het ogenblik van het nemen van deze verwijderingsmaatregel, werd weggewuifd door het EHRM. (...) "

2.

Verzoeker is zich er van bewust dat geen bevel tot het verlaten van het grondgebied lastens hem werd uitgevaardigd en er dus geen terugkeermaatregel werd genomen, doch wenst hieromtrent te verwijzen naar het Arrest van de Grote Kamer (C-329/11, 6 december 2011, Alexandre Achughbalian t. Préfet du Val-de-Marne, par. 31) (eigen onderstreping):

"In dit verband dienen de bevoegde autoriteiten over een - weliswaar korte doch redelijke - termijn te beschikken om de gecontroleerde persoon te identificeren en om de gegevens te onderzoeken aan de hand waarvan kan worden bepaald of deze persoon een illegaal verblijvende onderdaan van een derde land is. Wanneer de betrokkene niet meewerkt, kan het moeilijk blijken te zijn om de naam en de nationaliteit vast te stellen. Ook kan het ingewikkeld blijken te zijn om na te gaan of er sprake is van illegaal verblijf, met name wanneer de betrokkene zich op een status van asielaanvrager of vluchteling beroept. Dat neemt niet weg dat de bevoegde autoriteiten, teneinde te voorkomen dat afbreuk wordt gedaan aan het in het vorige punt in herinnering gebrachte doel van richtlijn 2008/115, gehouden zijn voortvarend te werk te gaan en onverwijld een standpunt in te nemen over de vraag of het verblijf van de betrokkene al dan niet legaal is. Zodra is vast gesteld dat het verblijf illegaal is, moeten die autoriteiten krachtens artikel 6, lid 1. van die richtlijn, en onverminderd de daarin voorziene uitzonderingen, een terugkeerbesluit uitvaardigend' [eigen onderstreping]

3.

Voormelde rechtspraak is geheel in overeenstemming met de doelstelling van de Terugkeerrichtlijn, dewelke voorhoudt dat een derdelander snel verwijderd dient te worden, dan wel gemachtigd dient te worden tot verblijf. Het beëindigen van een verblijfsrecht of er een weigeren zonder terugkeermaatregel op te leggen, met alle bescherming die daarmee gepaard gaat, is onverenigbaar met de Terugkeerrichtlijn.

Het kan niet de bedoeling zijn dat de lidstaten de marge krijgen om derdelanders in limbo te laten.

4.

In casu werd het door verweerster een langdurig verblijf op het grondgebied geweigerd, waardoor verzoeker in se een illegaal statuut verkrijgt. Bovendien meent verweerster dat verzoeker een gevaar uitmaakt voor de nationale veiligheid. Het is duidelijk dat een repatriëring van verzoeker naar Marokko de uiteindelijke doelstelling van verweerster uitmaakt.

Een toetsing aan een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer is dan ook noodzakelijk.

5.

Ondergeschikt, indien hierover twijfel bestaat, kan Uw Raad hierover een prejudiciële vraag stellen aan het Hof van Justitie, namelijk of het wel geoorloofd is, gelet op de noodzaak om bij een terugkeermaatregel een artikel 3 EVRM-risico te onderzoeken, en gelet op par. 31 van arrest C-329/11, om louter het verblijfsrecht te weigeren, zonder een bevel het grondgebied af te leveren af te leveren, en zonder het onderzoek naar een art. 3 EVRM-schending te doen?

D.2. Wettelijke basis van artikel 3 EVRM

6.

Artikel 3 EVRM bepaalt:



Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. "

In wat volgt zal dan ook worden onderzocht of een uitlevering aan Marokko van verzoeker artikel 3 EVRM zal schenden.

#### D.3. Toetsing aan het dossier van verzoeker

7.

Bij een uitwijzing dienen de Belgische autoriteiten ten alle tijden artikel 3 EVRM in acht te nemen, dat een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, nr. 30696/09, 21 januari 2011, § 218).

Het is de verantwoordelijkheid van de Belgische autoriteiten om te onderzoeken of er een risico bestaat op schending van artikel 3 EVRM bij verwijdering van het Belgisch grondgebied naar een andere staat. In geval van een reëel risico op schending van artikel 3 EVRM zijn de Belgische autoriteiten verplicht niet over te gaan tot verwijdering. Dit is vaststaande rechtspraak van het EHRM:

"75. However, expulsion by a Contracting State may give rise to an issue under Article 3, and hence engage the responsibility of that State under the Convention, where substantial grounds have been shown for believing that the person concerned, if deported, faces a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3. In such a case Article 3 implies an obligation not to deport the person in question to that country (see *Soering v. the United Kingdom*, 7 July 1989, §§ 90-91, Series A no. 161; *Vilvarajah and Others*, cited above, § 103; *Ahmed*, cited above, § 39; *H.L.R. v. France*, 29 April 1997, § 34, Reports 1997-III; *Jabari v. Turkey*, no.40035 '98. § 38, ECHR 2000-VJII; *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 135, 11 January 2007; and *Saadi*, cited above, § 125). " (EHRM, Y. t/Rusland, nr. 20113/07, 4 december 2008)"

Vrije vertaling: "75. Nochtans kan een uitwijzing door een Lidstaat onder het toepassingsgebied van artikel 3 vallen, en dus de verantwoordelijkheid van deze Lidstaat onder het Verdrag activeren, indien er substantiële redenen zijn om aan te nemen dat deze persoon, in het geval van uitwijzing, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3. In dergelijk geval houdt artikel 3 een verplichting in om de betrokken persoon niet naar dit land uit te wijzen. (zie *Soering t. Verenigd Koninkrijk*, 7 juli 1989 §§ 90-91, serie A nr. 161 ; *Vilvarajah e.a.*, hierboven geciteerd, § 103; *Ahmed*, hierboven geciteerd, § 39; *H.L.R. t. Frankrijk*, 29 april 1997, § 34, Rapport 1997-III, nr. 704, §135, 11 januari 2007; *Saadi*; hierboven geciteerd, § 125.) " [eigen onderstreping]

8.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen. Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland. § 218).

9.

Daarbij komt dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft:

Bij uitwijzing dienen de Belgische autoriteiten ten alle tijden artikel 3 EVRM in acht te nemen, dat een absoluut verbod op foltering en onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt. (EHRM, M.S.S. t. België en Griekenland, nr. 30696/09, 21 januari 2011, §218). [eigen onderstreping].

Uitzonderingen op art. 3 EVRM worden derhalve niet getolereerd, in die zin dat art. 3 EVRM een zogenaamd niet derogatoir recht betreft.

10.

Dit houdt in dat de bescherming van artikel 3 EVRM op iedereen van toepassing is, onafhankelijk van hun persoonlijk gedrag, en dat er nooit van kan afgeweken worden, hoe gevaarlijk of afkeurenswaardig dit gedrag ook is. Zie EHRM, *Chahal t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 22414/93, 15 november 1996:

" The Court noted that the deportation order against Mr Chahal was made because his presence in the United Kingdom was alleged to constitute a threat to national security. It reiterated that Article 3 of the Convention, which also applies in expulsion cases, prohibits torture and inhumane treatment in absolute terms; permitting no derogation even in the event of a public emergency threatening the life of the nation. It followed that, when an individual would face a real risk of being subjected to treatment contrary to Article 3 if removed to another State, the responsibility of the Contracting State to protect that individual against such treatment is engaged in the event of expulsion, and the activities of the person in question, however disagreeable or dangerous, cannot be a material consideration. "

Vrij vertaald: "De rechtbank merkt op dat het bevel om het grondgebied te verlaten tegen dhr. Chahal werd opgesteld omdat zijn aanwezigheid in het Verenigd Koninkrijk een bedreiging voor de nationale veiligheid zou uitmaken. Het herhaalt dat artikel 3 van het Verdrag, dat ook betrekking heeft op uitwijzingen, foltering en onmenselijke behandeling verbiedt in absolute termen; het laat geen afwijkingen toe, zelfs in het geval van een openbaar noodgeval dat een reëel risico vormt voor het voortbestaan van de natie. Hieruit volgt dat, wanneer een individu een reëel risico zou lopen om onderworpen te worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 wanneer hij wordt verwijderd naar een ander land, de verdragsstaat verantwoordelijk is om dit individu te beschermen tegen zo 'n behandeling bij een verwijdering, en dat de handelingen van de persoon in kwestie, hoe afkeurenswaardig of gevaarlijk ook, geen doorslaggevend element kunnen zijn." [eigen onderstreping]

11.

Daarnaast meent zowel de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie RvV nr. 189 793 van 17 juli 2017; RvV nr. 196 623 van 14 december 2017; RvV nr. 192 584 van 26 september 2017) als het Hof van Cassatie dat het loutere feit dat verzoeker geen asielaanvraag heeft ingediend ten opzichte van Marokko, niet volstaat om te concluderen dat er geen sprake is van een reëel risico conform artikel 3 EVRM.

Dit standpunt wordt bevestigd door het EHRM in haar arrest van 23 februari 2012, *Hirsi Jamaa en anderen t. Italië*:

"le fait que les intéressés aient omis de demander expressément l'asile [...] ne dispensait pas l'Italie de respecter ses obligations au titre de l'article 3. »

Vrij vertaald : 'het feit dat de betrokkenen niet uitdrukkelijk asiel aanvroegen, ontslaat Italië niet van haar verplichtingen onder artikel 3. '

12.

Tot slot bevestigt ook het CGVS dit in haar rapport omtrent 'het respecteren van het non-refoulement principe bij de organisatie van de terugkeer van personen naar Soedan'.

13.

Voor verzoeker vond er echter geen enkel onderzoek plaats naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij een terugkeer naar Marokko, desondanks het bovenstaande duidelijk aantoonde dat dit noodzakelijk is.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verweerster onzorgvuldig te werk ging, toen ze dit over het hoofd zag. Verzoeker kan dan ook niet anders dan zelf een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM uiteen te zetten.

Uit het onderstaande zal blijken dat er een reë[...]e kans op een schending van artikel 3 EVRM bestaat, indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Marokko.

14.

Eerst en vooral dient er rekening te worden gehouden met het gegeven dat verzoeker een gekend figuur is in België, maar ook in de buitenlandse media, waaronder de Marokkaanse. Er verschenen reeds tientallen artikelen over hem in de Marokkaanse pers (STUK 11 ).

Er kan dan ook niet worden ontkend dat de terugkeer van verzoeker naar Marokko niet onopgemerkt zal zijn en dat hij in de kijker zal lopen.

15.

Het voorgaande is uiterst belangrijk gelet op het feit dat verzoeker steeds zeer openlijk zijn ongenoegen omtrent het Marokkaanse Koningshuis heeft geuit en zelfs zover ging de Marokkaanse koning te beledigen.

16.

Verzoeker wenst in dit licht te verwijzen naar onderstaande landenrapporten waaruit het risico blijkt dat hij risico loopt om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM indien hij naar Marokko gaat. Uw Raad mag hiermee rekening houden bij haar beoordeling van het voorliggende dossier. Er dient volgens de rechtspraak van het EHRM immers een "Full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van herkomst, bij het beoordelen van een risico op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136).

Er kan naar analogie verwezen worden naar arrest nr. 117 992 van 30 januari 2014 van Uw Raad:

"3.4. Zoals hierboven reeds vermeld dient bij het onderzoek naar het beweerde risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM in het land van bestemming, rekening te worden gehouden met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 11 oktober 2011. Auad v. Bulgarije, § 99punt (c)). Hoewel dit op gespannen voet staat met de bevoegdheid van de Raad op grond van artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dient er volgens de rechtspraak van het EHRM een "full and ex nunc assessment" plaats te vinden van de toestand in het land van bestemming (EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh v. Nederland, §136)."

#### D.3.1. overzicht relevante landenrapporten over Marokko

17.

Aangaande de strafbaarstelling van het beledigen van het koningshuis:

USDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2019 - Morocco, 11 March 2020:

"The law does not define or recognize the concept of a political prisoner. The government did not consider any of its prisoners to be political prisoners and stated that it had charged or convicted all individuals in prison under criminal law. Criminal law covers nonviolent advocacy and dissent, such as insulting police in songs or "defaming Morocco 's sacred values " by denouncing the king and regime during a public demonstration. NGOs, including the Moroccan Association for Human Rights (AMDH), Amnesty International, and Sahrawi organizations, asserted that the government imprisoned persons for political activities or beliefs under the cover of criminal charges. "

"vrij vertaald: De wet laat na het begrip van de politieke gevangene te definiëren, dan wel te erkennen. De overheid erkende geen enkele van haar gevangenen als zijnde politieke gevangenen en verklaarde dat zij alle personen tot een gevangenisstraf veroordeelde overeenkomstig haar strafwet. De [Marokkaanse] strafwet bestraft evenwel niet-gewelddadige belangenbehartiging en meningsverschillen, zoals belediging van de politie of het beledigen van de heilige waarden van Marokko door het slechtpraten van de koning en het regime gedurende een publieke demonstratie. NGO's, daarinbegrepen de Marokkaanse Associatie voor Mensenrechten en Sahrawi-organisaties, beweerden dat de regering personen heeft opgesloten omwille van politieke activiteiten of overtuigingen onder de dekmantel van een strafrechtelijke vervolging. " [eigen onderstreping]

18.

Aangaande de onmenselijke detentieomstandigheden:

HRW - Human Rights Watch: Morocco: 3 Years in Abusive Solitary Detention, 17 January 2020:

"A man sentenced to life in prison in one of Morocco 's best-known trials for supposedly plotting terrorism, has apparently been held in abusive solitary detention for more than three years, Human Rights Watch said today. The mass trial in which he was convicted was marred by serious rights violations.

Abdelqader Belliraj, a dual Moroccan and Belgian citizen, is serving a life sentence largely based on his and co-defendants' "confessions," which they said were obtained under police torture. His wife told Human Rights Watch that Belliraj has been deprived of contact with inmates and confined to his cell 23 hours a day since 2016, which would contravene United Nations standards on the treatment of prisoners.

*It is bad enough when a man gets a life sentence as the result of a miscarriage of justice, but keeping him in inhuman prison conditions for years is like twisting the knife, " said Eric Goldstein, acting director for the Middle East and North Africa at Human Rights Watch. "Abdelqader Belliraj and all prisoners in Morocco should be treated humanely, and that includes having daily contact with other human beings. "*

*"vrij vertaald: Een man die tot levenslang in de gevangenis is veroordeeld in één van de bekendste processen van Marokko wegens het beramen van terrorisme, wordt blijkbaar al meer dan drie jaar vastgehouden in eenzame opsluiting, zei Human Rights Watch vandaag. Het massaproces waarin hij werd veroordeeld, werd ontsierd door ernstige schendingen van de mensenrechten.*

*Abdelqader Belliraj, die de dubbele Marokkaanse-Belgische nationaliteit, zit een levenslange gevangenisstraf uit, grotendeels gebaseerd op de 'bekenntnissen' van zijn en medeverdachten, die volgens hen werden verkregen onder foltering door de politie. Zijn vrouw vertelde Human Rights Watch dat Belliraj sinds 2016 geen contact meer heeft met gevangenen en 23 uur per dag in zijn cel is opgesloten, wat in strijd zou zijn met de normen van de Verenigde Naties inzake de behandeling van gevangenen.*

*Het is al erg genoeg als een man een levenslange gevangenisstraf krijgt als gevolg van een gerechtelijke dwaling, maar hem jarenlang in onmenselijke gevangenisomstandigheden houden, is als het mes in de rug andermaal draaien, zegt Eric Goldstein, waarnemend directeur voor het Midden-Oosten en Noord-Afrika bij de Human Rights Watch. Abdelqader Belliraj en alle gevangenen in Marokko moeten humaan worden behandeld, en dat houdt ook in dagelijks contact hebben met andere mensen."*

Freedom House: Freedom in the World 2018 - Morocco, January 2018:

*"Cases of excessive force by police and torture in custody continue to occur. "*

*[vrij vertaald] "gevallen van overdadig geweld door de politie en marteling in hechtenis blijven voorkomen." [eigen onderstreping]*

19.

*Aangaande de extra zware misbruiken ten aanzien van Islamisten die het Marokkaanse koningshuis viseren:*

USDOS - US Department of State: Country Report on Human Rights Practices 2019 - Morocco, 11 March 2020:

*"Physical Conditions: The Moroccan Observatory of Prisons (OMP), an NGO focused on the rights of prisoners, continued to report that some prisons were overcrowded and failed to meet local and international standards. [..]*

*Some human rights activists asserted that the prison administration reserved harsher treatment for Islamists who challenged the king's religious authority and for those accused of "questioning the territorial integrity of the country." The DGAPR denied that any prisoners received differential treatment and asserted that all prisoners received equal treatment in accordance with the Prison Act. "*

*"vrij vertaald: Fysieke omstandigheden: het Marokkaanse Observatorium voor Gevangenen (OMP), een NGO die zich richt op de rechten van gevangenen, bleef melden dat sommige gevangenen overvol waren en niet voldeden aan lokale en internationale normen, [..]*

*Sommige mensenrechtenactivisten beweerden dat de gevangenisadministratie een strengere behandeling had gereserveerd voor islamisten die de religieuze autoriteit van de koning uitdaagden en voor degenen die ervan werden beschuldigd 'de territoriale integriteit van het land in twijfel te trekken'. De DGAPR ontkende dat alle gevangenen gedifferentieerd werden behandeld en beweerde dat alle gevangenen gelijke behandeling kregen overeenkomstig de gevangeniswet. "* [eigen onderstreping]

20.

*Bovenstaande landenrapporten over Marokko tonen duidelijk aan dat de vervolging van zogenaamde 'politieke criminelen' er gewoonte is. Het beledigen van het koningshuis is er bovendien een ernstig misdrijf waarop een vrijheidsberovende straf staat.*

*Wanneer verzoeken gedwongen zal worden terug te keren naar Marokko is de kans dan ook erg groot dat hij in de gevangenis zal worden opgesloten, te meer nu hij een publieke figuur is en daardoor veel aandacht zal krijgen wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst.*

*Bovendien dient er rekening te worden gehouden met de levensomstandigheden in de gevangenissen in Marokko, waarvan algemeen bekend staat dat deze onmenselijk zijn, hetgeen dan ook blijkt uit de diverse landenrapporten omtrent Marokko, zoals hierboven vermeld.*

*Indien verzoeker wordt gerepatrieerd naar Marokko is de kans dan ook bijzonder groot dat dit een schending van artikel 3 EVRM in zijn hoofde teweeg zal brengen."*

3.4.2.1. Wederom moet worden geduïd dat de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing is of met een dergelijke beslissing gepaard gaat. Verzoeker erkent dit trouwens uitdrukkelijk. De grief van verzoeker dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing moet worden onderzocht of de betrokken vreemdeling in het land waarnaar hij mag worden verwijderd niet zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, inclusief zijn uiteenzetting omtrent de risico's die personen met zijn profiel volgens hem lopen in Marokko, is dan ook niet nuttig.

Verzoeker kan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder is overgegaan tot de vaststelling van zijn illegaal verblijf en dat deze laatste bijgevolg, krachtens artikel 6, eerste lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), een terugkeerbesluit diende uit te vaardigen. Verweerder is, door de bestreden beslissing te nemen, niet overgaan tot het vaststellen van het illegaal verblijf van verzoeker, zoals bedoeld in de richtlijn 2008/115/EG, doch heeft een antwoord geformuleerd op een door verzoeker ingediende verblijfsaanvraag.

Daar verzoeker nog een effectieve gevangenisstraf dient te ondergaan kan het feit dat verweerder ten aanzien van verzoeker (nog) geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten nam enkel worden gezien als een daad van goed bestuur. Verzoeker kan, gezien zijn vrijheidsberoving, immers actueel geen gevolg geven aan enig bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwijzing van verzoeker naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) van 6 december 2011 in de zaak C-329/11 is niet relevant, aangezien er in casu geen beslissing werd genomen die onder het toepassingsgebied van de richtlijn 2008/115/EG valt en er ook geen sprake is van een maatregel die ingaat tegen de in voormelde richtlijn bepaalde doelstellingen.

Gezien het voorgaande is er dan ook geen reden om een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie.

Verzoeker toont ook niet aan dat het louter feit dat verweerder zijn aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie afwees tot gevolg heeft dat hij wordt gefolterd of dat hij onmenselijk of vernederend wordt behandeld.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.4.2.2. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.4.2.3. De zorgvuldigheidsplicht – die verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het

respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

**OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

**Enig artikel**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend twintig door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK